

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS - NOIEMBRIE 1999

Curierul Adventist

SABATUL
UN TIMP
PENTRU
VINDECARE

**Publicația oficială a
Bisericii Creștine Adventiste
de Ziua a Șaptea din România**

**Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii**

Redactor: Adrian Bocăneanu

Consultanți: Aron Moldovan, Ioan
Câmpian-Tătar, Sabinel Bancu, Ion
Buciuman, Teodor Huțanu, Emilian
Niculescu, Teofil Petre, Iosif Suciu

Colaboratori speciali: Lucian
Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Forray,
dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran
Secretar de redacție:

Mihai Ghioaldă

Grafică: Daniel Munteanu

Tehnoredactare: George Toncu

Corectură: Lori Gheorghită

ADRESA REDACȚIEI:

Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
poștal 20, nr. de tel. 323 48 95

CĂTRE CITITORI:

Pagina pentru scrisori este un spațiu
de dialog în care să puteți comunica
sugestii, reacții la articolele publicate,
preferințe pentru anumite subiecte
sau abordarea unor probleme pe care
le socotiți importante. Ne cerem scuze
dacă, din motive de spațiu, vom
reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere
manuscrise nesolicitate. Sunt bine
venite informații și inițiative din
viața comunităților. Apreciam
articole care tratează aspecte legate
de experiența personală și puncte
de vedere asupra problemelor
majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viață
și Sănătate, Adresa: str. Valeriu
Braniste nr. 29, nr. de tel. 323 48 95

**ISSN 1220 – 6725
Anul LXXVI nr. 11**

Celui ce va birui”, spune Domnul Hristos, „îi voi da
să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui
Dumnezeu.” În Eden, pomul vieții a fost oferit în
mod condiționat și, în cele din urmă, a fost luat. Dar
darurile vieții viitoare sunt absolute și veșnice.

Acolo, voalul care acum ne împiedică să vedem va fi în-
depărtat și ochii noștri vor contempla universul de frumu-
sețe pe care aici doar îl întrezărim prin microscop. Vom
privi la splendorile cerului, acum examinate de la distanță
prin telescop. Atunci, veninul de moarte al păcatului va fi
îndepărtat și întregul pământ va apărea în „frumusețea
Domnului, Dumnezeului nostru”. Ce câmp de studiu se va
deschide în fața noastră! Acolo, cel care studiază știința va
putea să citească rapoartele creațiunii și nu va sesiza nimic
care să aducă aminte de legea păcatului. El va putea să
asculte muzica vocilor din natură și nu va descoperi nici o
notă de tânguire sau nuanță de întristare. În toate lucrurile
create, el va putea să vadă un singur autor – Numele lui
Dumnezeu scris cu litere mari – și nici pe pământ, nici pe
mare, nici în cer nu va rămâne o singură urmă a răului.

Atunci vom fi făcuți în stare să înțelegem tot ce a fost
greu de înțeles în viața aceasta. Acolo unde nu am văzut
decât confuzie și dezamăgire, scopuri distruse și planuri
zădărnice, se va vedea un plan măreț, suprem, triumfător,
o armonie divină.

Ellen White, *Education*, pag. 301-305

Vremea păcii

Adrian Bocăneanu

Alergând după mingea care se rostogolise în tufişurile din spatele unei case aproape prăbuşite, un băieţel a călcat pe o mină neexplodată încă. Explozia care a urmat l-a lăsat fără picioare pentru tot restul vieţii. Acum el îşi petrece zilele stând în iarbă şi privind, trist, la copiii care joacă mingea şi aleargă pe câmp.

Scena s-a petrecut în Bosnia-Herţegovina, acolo unde, potrivit unor estimări, există încă în jur de un milion de mine neexplodate. Dacă nu vor fi îndepărtate, ele ar putea să explodeze şi peste 50 de ani. În primii ani de după război, în fiecare lună aveau loc 50 de accidente – aproape două explozii pe zi. Acum sunt cam zece pe lună. Sute de oameni şi-au pierdut viaţa şi mai multe mii au fost răniţi.

În Bosnia-Herţegovina, procesul de deminare a început în 1996 şi o zonă de 1,6 milioane metri pătraţi a fost curăţită. Dar mai sunt mine de-a lungul celor 14 000 km de linie de confruntare care separau armatele. Se consideră că sunt cca 30 000 de câmpuri de mine, şi dintre acestea, numai 50-60% au fost marcate şi înregistrate. Potrivit experţilor, victima tipică este un fermier de cca 30 de ani, care îşi lucrează pământul şi care este şi singurul care câştigă pentru întreţinerea familiei sale. Apoi victimele cele mai frecvente sunt copiii.

Operaţiunile de deminare se desfăşoară anevoios, pentru că sunt foarte costisitoare şi nu lipsite de riscuri. Numai în Bosnia au avut loc peste 60 de accidente cărora le-au căzut victimă echipele de deminare. Nu rareori, activitatea aceasta ajunge să fie controlată de afacerişti fără scrupule, care încasează sume fabuloase curăţind terenuri care fuseseră deja deminate.

Acordul de la Ottawa prevede obligativitatea îndepărtării minelor în timp de zece ani. Experţii consideră că, până în anul 2010, 99,9% dintre minele din Bosnia vor fi îndepărtate. Tăranii care îşi cultivă pământul pentru hrana familiei şi copiii care se joacă vor descoperi şi restul de 0,1% şi vor plăti scump această descoperire. Cu câţiva timp în urmă, la Mostar a fost descoperită o mină de 300 kg, rămasă încă din timpul celui de-al doilea război mondial. În întreaga lume se mai află multe asemenea mine – care au, parcă, misiunea secretă să ne aducă aminte de pericolul minelor şi de războaiele cumplite în care se folosesc.

Tragediile acestea ne fac să ne gândim la alte câmpuri de confruntare – la fel de nejustificate şi primejdioase – din familii şi din biserică. Minele care se utilizează – rapoarte rele voit exagerate, zvonuri neverificate, gesturi neloiale, acuzaţii închipuite, atribuirea de

intenţii – nu explodează imediat. Detunătura şi tipetele victimelor sfărtecate de explozie ar face ca atentatorul să fie descoperit imediat. Dar nu se întâmplă aşa.

Aceste arme îngrozitoare stau şi-şi aşteaptă prada. Timpul trece şi mina bubuie mult mai târziu. Nimeni nu-şi mai aduce aminte cine a plantat zvonurile, minciunile, ironiile. Adesea, victima se alege şi cu ponoasele: Ce căuta acolo? Ce-i trebuia?

Iar „minele” despre care vorbim mai au o capacitate înspăimântătoare: ele se reproduc rapid. Între timp evoluează. Răutăţile-copii sunt mai rele decât răutăţile-mamă. Minciunile-copii sunt mai mincinoase decât minciunile-tată. Un cuvânt ajunge să mineze mii de metri pătraţi sau chiar milioane.

Unele dintre vizitele pe care le primesc datorită poziţiei în care mă aflu, scrisorile pe care le primesc mă fac partaş la durerile şi distrugerile produse de purtarea necreştinească din familii şi din biserici. Sunt mulţi copii cu picioarele sfărtecate de nervii şi de asprimea părinţilor lor. Ei nu vor mai putea poate niciodată să fie „alergătorii” Evangheliei şi nu se va mai spune despre ei „Ce frumoase sunt pe munţi picioarele celui ce aduce veşti bune, care vesteşte pacea, picioarele celui ce aduce veşti bune, care vesteşte mântuirea! Picioarele celui ce zice Sionului: Dumnezeuul tău împărăteşte!” (Is. 52,7). Minele plantate de noi au secerat aceste picioare. Sunt soţii schilodite de indiferenţă, egoismul şi brutalitatea soţilor lor. Frumuseţi uimitoare care ar fi putut să fie au pierit. Sunt soţi ale căror braţe vânjoase au fost paralizate de critică şi nemulţumire cronică. Sunt vizitatori ai bisericii care au fost azvârliti departe, de suflul legalismului, mândriei denominaţionale, spiritului de partidă. Ce luptători pentru Evanghelie ar fi putut să fie! Sunt membri cu inima rece – ucişi de un comitet care nu mai ştia cuvântul „milă”. Sunt pastori cărora le-a pierit bucuria şi speranţa pentru că s-au simţit trataţi incorect.

Şi câte dintre aceste mine au fost plantate de mine?

În preajma unui an nou, de ce nu am curăţi de mine câmpurile relaţiilor noastre de familie şi de biserică? Amânarea nu va face decât să producă alte victime. Şi să încetăm să mai lansăm alte mine. În familia mea şi în biserica mea să se împlinescă luminoasa viziune a lui Isaia: „Nu se va face nici un rău şi nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt” (cap. 11,9).

Capitolul 3 din Ecclesiastul începe cu un şir de paradoxuri: atitudini şi acţiuni opuse, care „îşi au vremea lor”. Ultima afirmaţie din acest pasaj încheie în mod fericit: „Şi pacea îşi are vremea ei” (vers. 8). Amin.

CUPRINS

- 3 Editorial
- 5 Să trăim siguranța
venirii Sale
- 8 Sabatul – ținta
atacurilor
- 13 Timp pentru
vindecare
- 18 Noi nu suntem
legaliști
- 20 CARD
- 22 Resurse pentru
adolescenți și tineri
- 23 (Ne)liniștea unei
generații – 7
- 25 Colțul copiilor
- 26 Pagina de sănătate
- 27 Să înlănțuim o
limbă necruțătoare
- 30 Comitetul anual
al Diviziunii Euro-Africa
- 31 Știri

Mai mulți autori locali

Am primit și am parcurs un pachet întreg al *Curierului Adventist* (ianuarie-septembrie 1999) și am citit un număr de articole. Cred că veți dori să știți care sunt reacțiile mele. Este evident că s-a făcut un progres substanțial în ce privește calitatea tipografică. Acesta este aspectul cel mai remarcabil și cel mai vizibil. Ar fi necesar să fac o comparație atentă a conținutului, dar mi se pare că și în domeniul acesta s-a făcut un progres. Unele subiecte sunt excelente. De fapt, revenind la prezentarea materialului, *Curierul* este, probabil, cea mai bună revistă din diviziunea noastră, exceptând, uneori, calitatea hârtiei. Desigur, aveți și cel mai mare număr de cititori, ceea ce face ca efortul să fie ceva mai ușor. Deoarece o analiză critică, pentru a fi de folos, trebuie să prezinte și punctele negative, mi se pare că prea multe articole sunt traduse exclusiv din limba engleză. Sunt sigur că există articole interesante scrise și de autori din diviziunea noastră, mai ales în limbile franceză și germană. În domeniul sănătății, unele articole din *Vie et Santé* (sau din *Vita e Salute*, pentru că tot aveți mulți cititori români în Italia) merită să fie traduse. De asemenea, ele reprezintă o abordare europeană, mai ales când se dau exemple.

Pe termen lung însă, dacă dezvoltarea autorilor locali nu este încurajată destul de mult, ați putea să pierdeți contribuția unei generații întregi, care, la rândul ei, se va identifica mai puțin cu acești autori, în pofida prestigiului a tot ce este străin.

Pietro Copiz, Berna, Elveția

„Putem să începem o studiere (temeinică) a Bibliei”

Auzisem despre o persoană care, cu ocazia unei evanghelizări, a fost botezată la Sala Polivalentă. Din această cauză, i se spunea „Polivalentă”. Cu puțină imaginație, este posibil ca primii creștini, în urma lucrării Duhului Sfânt, să fi fost numiți „Cincizecime”. Ocaziile dau nume (1 Sam. 4,21).

Să presupunem că sunt unul dintre sutele sau miile de participanți la NET și

că am primit o Biblie cu această ocazie. Biblia este cu totul deosebită de celelalte cărți din bibliotecă. Sunt un analfabet în ceea ce privește Biblia. Încep cu începutul. Nu înțeleg prea multe; atâtea războaie, atâtea cruzime... Cineva îmi sugerează să încep cu Noul Testament. Acum da, încep să înțeleg. Fiindcă îmi place istoria, revin la Vechiul Testament.

Fiecare popor are istoria lui. Istoria poporului evreu însă, al cărui părinte era „Avram Evreul” (Gen. 14,13), e deosebită de celelalte istorii; ba mai mult, eroii lui sunt universal cunoscuți; despre ei învață toate popoarele.

Mă încurc din nou în războaie. Fac un salt peste timp, fără să-l ating, și continui cu Noul Testament. Găsesc aici unul care, la fel ca mine, nu înțelegea prea multe din ceea ce citea. M-am bucurat că și pe timpul apostolilor mai era unul ca mine, deși cred că nu venise pentru prima dată la Ierusalim, pentru închinare, și nici nu era un oarecare, ci om de stat, cu funcție importantă la împărăteasa Candace a etiopienilor.

Nu știu dacă famenul s-a rugat pentru lămuriri, dar, având în vedere intervenția activă a Duhului Sfânt, se înțelege că etiopianul era un căutător sincer al adevărului. Astfel, nedumerirea lui fiind rezolvată, și-a văzut bucuria de drum.

Citind articolul din *Curierul Adventist* (august-septembrie 1999), „Putem să începem o studiere (temeinică) a Bibliei”, a încolțit o nedumerire. Articolul fiind însoțit de o imagine foarte sugestivă, am încercat să mă caut printre figurine. Gândul îmi fuge cu ani în urmă, când profesorul de limba română ne spunea: „Dacă nu vă puneți cu burta pe carte, nu veți trece la bacalaureat”. Sub această amenințare, ne-am pus temeinic pe învățat. Cam așa se întâmplă acum, când studiez Biblia. M-am gisit într-una dintre figurine, așa cum ne-a sugerat profesorul. În articol se recomandă metode de studiu pe care încerc să le folosesc.

Multumiri colectivului redacțional pentru munca depusă în anul care aproape a trecut, iar în noul an, în care îmi curând vom intra, doresc ca Domnul să vă dea noi puteri de muncă.

Eugenia Bubău, Târgu Mureș

Să trăim siguranța venirii Sale

Mesajul președintelui Conferinței Generale
la deschiderea Consiliului Anual – 28 septembrie 1999

Jan Paulsen

In anul 1995, în cadrul Consiliului Anual al Conferinței Generale, ne-am sfătuit împreună ca să alegem un motiv sau o temă spirituală centrală, la care, ca grup de conducători, să aderăm și pe care să o promovăm în această perioadă de cinci ani. Ne-am hotărât să ne îndreptăm atenția asupra temei „Să trăim viața așa cum este în Domnul Isus”. Urma să subliniem acest subiect atât ca învățătură, adică să studiem conținutul și semnificația lui în Scriptură, cât și ca invitație, adică să le spunem surorilor și fraților noștri: „Veniți și cunoașteți” bogăția și plinătatea vieții depline, a vieții de credință în Domnul Isus Hristos. Această viață va fi încununată, în cele din urmă, la a doua venire a Domnului Hristos. De aceea, este foarte bine că, pentru reflecțiile spirituale de la ultimul Consiliu Anual din acest mandat, am ales tema centrală: „Să trăim siguranța venirii Sale”.

Această siguranță nu este proprietatea exclusivă a nici unei biserici sau grupări creștine. Dar, ca familie adventistă, încă de la începuturile noastre, acum 150 de ani, noi am făcut din învățătura și din vestirea celei de-a doua veniri a Domnului Hristos semnul spiritual distinctiv al bisericii noastre, mai mult decât oricare altă biserică creștină. De aceea, este foarte bine să ne îndreptăm atenția către subiectul acesta, acum, când intrăm în anul 2000. Mulți oameni și multe biserici sau grupări creștine, pe măsură ce se apropie de anul 2000, fac planuri pentru acest an, amestecând sărbătoarea cu speculațiile. Și, pentru unii, anul 2000

are un conținut religios confuz sau prost definit. Mulți așteaptă să aibă loc evenimente catastrofale. Pentru noi, anul 2000 nu are un conținut religios mai mare decât cel al anului 1999 sau decât cel al anului 2001. Singurul eveniment important din viitor, care are o însemnătate supremă, este a doua venire a Domnului Hristos. În momentul acela se va pune capăt istoriei. Scopul va fi fost atins. Vom fi acasă. La acest Consiliu Anual, este bine să ne oprim, să ne aducem aminte de această siguranță și să explorăm felul în care ea trebuie să ne influențeze viața astăzi.

Noi nu deținem controlul asupra timpului. Domnul ia hotărârile Sale, dar noi deținem controlul, într-o mare măsură, asupra vieții, valorilor și alegerilor noastre. Avem dreptul, libertatea și responsabilitatea să ne stabilim ordinea de zi și prioritățile. Misiunea bisericii încă nu s-a încheiat și nu se va încheia accidental, dintr-o coincidență sau din pură întâmplare. Suntem cât se poate de conștienți că trăim în zilele de pe urmă și, când ne gândim la misiunea care ne stă în față, este absolut necesar ca pașii pe care îi facem să fie foarte cumpăniți; și vor exista un număr de decizii concrete pe care va trebui să le luăm. Încheierea misiunii presupune multă disciplină. Trebuie să ne concentrăm toată atenția asupra ei. Mi se pare un lucru bun, mai ales atunci când, ca și conducători ai bisericii, suntem adunați în consiliu, să fim foarte conștienți de misiunea noastră, de faptul că suntem o comunitate spirituală și nimic altceva, iar hotărârile noastre să se armonizeze cu misiunea noastră.

Întrebarea care mi s-a pus cel mai frecvent în ultimele șase luni este aceasta: „Care credeți că este cea mai mare provocare pentru Biserica Adventistă în viitor? Aș vrea să meditam împreună câteva clipe la această întrebare. Eu consider că problemele care ne confruntă se împart, în esență, în trei categorii principale și vreau să le formulez sub formă de întrebări:

1. Are succes misiunea noastră? Crește comunitatea credincioșilor adventiști de ziua a șaptea? Oricât de greu ar putea fi să facem „numărătoarea lui Israel” în mod cinstit și cu exactitate, noi știm dacă și unde creștem, în ce locuri facem lucrare misionară, în ce locuri culegem roade, în ce locuri ne extindem! De asemenea, suntem dureros de conștienți de acele locuri în care nu facem altceva decât să ne menținem la suprafață sau chiar „luăm apă”. O parte a creșterii se înregistrează prin intrarea Misiunii Globale în zone în care Biserica Adventistă nu a fost prezentă; dar cea mai mare parte a creșterii este rezultatul lucrării misionare în locuri în care există deja biserici adventiste și în care membrii laici își exercită drepturile și privilegiile participând la misiunea bisericii. Ca biserică a cărei misiune este să dea mărturie despre Domnul Hristos, trebuie să ne punem permanent întrebarea: Dăm această mărturie? Și să ne preocupe răspunsul la această întrebare. Atunci când nu mai contează sau când obosim să dăm mărturie, începe decăderea.

2. Este atractivă viața în Biserica Adventistă? Este Biserica Adventistă cu adevărat o biserică prieteno-

să? Viața care se găsește și se trăiește în biserica noastră este cu adevărat atractivă și fericită? Pentru omul obișnuit de pe stradă, calitatea vieții va atrage întotdeauna mai mult decât o va face doctrina. Îl laud pe Dumnezeu și văd cu uimire creșterea extraordinară a bisericii noastre, mai ales în unele părți ale lumii.

Duhul Sfânt este viu, biserica este vie și zilele pe care le trăim ne umplu de uimire. Noi membri intrăm în biserică pentru că tot ce le-a fost prezentat avea o înfățișare promițătoare și atractivă. Domnul Hristos stă cu brațele deschise și atât învățătura, cât și calitatea vieții pe care El le oferă sunt atractive. Și noii membri devin o parte a familiei. Dar este trist faptul că, după un timp, unii au plecat. Poate că au plecat fără să spună motivul. De ce?

Dacă am putea să-i întrebăm și să primim răspunsuri autentice de la cei care au plecat din biserică, mă întreb dacă nu cumva am descoperi că s-a întâmplat ceva care ține de viața pe care au trăit-o în biserică. Sau poate că au sperat ca viața pe care o vor găsi în biserică să aibă anumite însușiri, dar nu le-au găsit. Li s-a promis atât de mult, dar, vai, promisiunile au rămas neîmplinite. Au existat răniri și dezamăgiri cărora nu le-au putut face față. Defectele omenești au luat atâta amploare!

Biserica dv. și a mea trebuie să cultive o viață caldă și atractivă între membrii ei. Permanent avem de-a face cu oameni și unii dintre ei sunt foarte slabi; dar Domnul îi iubește. Serva Domnului scria astfel: „Tu ești legat de oameni și trebuie să fii răbdător, bun și milos. Ai nevoie să cultivi amabilitatea și să-ți supui egoismul. Întrebarea ta să fie: 'Ce pot să fac pentru ca alții să fie binecuvântați?' Dacă inima ta dorește să le facă bine, chiar dacă aceasta îți produce deranj, vei avea binecuvântarea lui Dumnezeu. Iubirea, ridicându-se mai presus de sfera pasiunilor și impulsurilor, devine spirituală și se face cunoscută în cuvinte și fapte. Un creștin trebuie să aibă o bunătate

și o iubire sfințite, în care nu există nerăbdare sau nervozitate; manierele necioplite, aspre, trebuie să fie înmuiate, netezite prin harul Domnului Hristos. O, fratele meu și sora mea, educați-vă în școala Domnului Hristos! Lăsați ca spiritul de controversă să înceteze în cămin și în biserică” (*Mărturii*, vol. 5, pag. 354).

Biserica trebuie să fie un cămin al bunătații și al siguranței, în care se manifestă înțelegere, îngăduință și sprijin.

3. Cum stăm în ce privește unitatea noastră? În parte, unitatea poate fi un rezultat al credinței noastre comune, al metodelor noastre comune, al *Manualului bisericii* pe care îl avem cu toții și al resurselor noastre comune; dar realizarea unității și păstrarea ei trebuie să facă parte dintr-un plan deliberat. Ea trebuie privită ca un obiectiv stabilit, pentru atingerea căruia trebuie depuse eforturi și nu lăsată la voia întâmplării sau să vină de la sine. Știu, avem tendința să spunem repede că unitatea și uniformitatea nu sunt unul și același lucru; apoi dăm pagina și trecem la un alt subiect. Dar să ne întoarcem și să insistăm puțin asupra unității: Unitatea este ceea ce reprezintă pentru noi „un singur Domn, o singură credință, un singur botez”. Avem unitatea în ceea ce ne unește ca pe un singur trup. O avem în istoria și în tradiția noastră comună.

Unitatea este ceva profund. Ea nu constă dintr-un set de elemente slab legate între ele. Unitatea este ceva intrinsec și indivizibil. Uniformitatea este o alăturare nefirească a multor elemente, care sunt apropiate forțat unele de altele. Ea poate să pună la grea încercare unitatea noastră fundamentală, dacă nu suntem destul de deschiși și de puternici să acceptăm deosebiri care există între noi. Iar deosebirile dintre oameni sunt, pur și simplu, elementele unei țesături fine a omenirii. Noi toți suntem copii ai culturii din care venim și diversitatea care există nu este o amenințare pentru nimeni. Din contră, varietatea aduce frumusețe și o completare fericită! Diversitatea înseamnă îmbogă-

țire reciprocă. Dar ea cere acceptare și înțelegere reciprocă. De asemenea, trebuie să îngăduim spațiu de manifestare ca varietatea să se exprime în familia noastră, în unitatea credinței adventiste care ne leagă. Apelul meu este să fim mai dispuși să ne acceptăm unii pe alții și mai puțin înclinați să ținem cu încăpățănare la prejudecățile noastre, atunci când privim peste hotarele culturale și etnice, și să fim mai puțin înclinați să-i condamnăm pe alții raportându-ne la „cultura mea” și la „locul de unde vin eu”.

Unitatea este atât slabă, cât și puternică. Unitatea este slabă în sensul că nu va supraviețui compromisurilor făcute de dragul comodității. Ea nu poate supraviețui atunci când principiile sunt modificate ca să fie pe placul celor lumești. Dacă se întâmplă așa, fragmentarea este inevitabilă. Dar acolo unde credincioșia față de Domnul Hristos și respectul față de principiile fundamentale sunt apărute, unitatea este destul de puternică să primească în mod constructiv deosebirile de păreri și varietatea din cadrul familiei și să supraviețuiască indiferent de dificultățile și de asprimea drumului care ne așteaptă. Unitatea nu este un lux, nici o recompensă; ea este esențială pentru supraviețuirea bisericii. Unitatea este darul Domnului Hristos pentru biserică. Este ceea ce avem și suntem în mod natural, în El. Este ceea ce El dorește pentru noi; dar trebuie să fim foarte hotărâți să o cultivăm cu grijă, pentru că unitatea nu supraviețuiește de la sine și nici nu își poartă singură de grijă.

Acum câteva săptămâni, mă aflu în vizită într-o biserică și am făcut cunoștință cu o tânără care studiază teologia la una dintre universitățile noastre. Ea mi-a spus: „Ne bucurăm foarte mult pentru că dv. sunteți președintele Conferinței Generale. Suntem convinși că înțelegeți comunitatea academică și că nu veți face ca instituțiile de educație să se simtă deranjate din cauza direcțiilor pe care le-au ales și, mai ales, din cauza conținutului și a structurii progra-

melor lor de formare a pastorilor”.

Afirmația aceasta este pe cât de pătrunzătoare, pe atât de greșit orientată.

Îmi place să cred că înțeleg comunitatea academică, deși nimic nu stă pe loc. Mulți ani, această comunitate a făcut parte din viața mea profesională. În mintea mea, nu se duce un război împotriva acestei comunități. Nu am cătuși de puțin ostilitate față de ea. Dimpotrivă. Am un respect și o admirație enormă pentru calitatea excepțională a specialiștilor care lucrează în sistemul adventist de educație. Ei sunt profesioniști de cea mai înaltă clasă. De asemenea, am încredere că ei sunt consacrați Domnului și angajați să-L iubească, așa cum fac și eu, și să slujească și să apere biserica Sa, așa cum vreau să fac și eu. Astfel, în concepția mea despre profesorii adventiști și în relațiile mele cu ei, le acord încredere. Nu există o alternativă acceptabilă.

Dar, frații mei care sluiți în sistemul adventist de educație, permiteți-mi să vă aduc aminte, dacă este necesar, că identitatea educației adventiste este dată de istoria noastră, de sentimentul că avem o chemare, de misiunea noastră, de valorile noastre date de Dumnezeu și de înțelegerea faptului că timpul se apropie de sfârșit. Această identitate este sfântă! Nu încercați să o schimbați. Dacă nu vă convine, încercați să găsiți un alt fel de a sluji Domnului. Aceasta nu este o afirmație ostilă. Eu vreau ca educatorii adventiști să rămână în sistemul adventist de educație, să fie creativi în activitatea lor didactică și să se simtă liberi și în siguranță în lucrarea lor. Dar vreau, de asemenea, ca ei să păstreze, să protejeze și să înalte identitatea noastră. Această identitate nu este neclară. Vreau ca ei să arate interes pentru ea, din iubire pentru Domnul și pentru biserica Sa.

Fără îndoială că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, ca biserică mondială, trebuie să aibă un cuvânt greu de spus în ceea ce privește formarea pastorilor săi. Instituțiile de învățământ fac parte, de asemenea,

din marea Biserică Adventistă și nu sunt în afara ei. Dar această biserică este mult mai mare decât campusul unui anumit centru de educație. Această mare biserică, ce cuprinde specialiști atât în educație, cât și în pastorație, împreună cu conducătorii ei aleși și cu participarea membrilor laici, trebuie ca, printr-o consultare creativă, să definească și să conceapă o structură a programului academic de formare a pastorilor. Programul acesta are scopul să asigure bisericii noastre un corp pastoral în stare să reflecte cu exactitate cine suntem, care să aibă imboldul și viziunea să ducă până la capăt misiunea noastră. A forma gândirea unui pastor adventist de ziua a șaptea este o lucrare cu totul specială și sfântă.

De asemenea, doresc să spun câteva cuvinte despre evanghelizare și mărturie și despre posibilul rol al Conferinței Generale în această problemă. Conferința Generală nu a fost înființată ca să monopolizeze întreaga agendă a bisericii în domeniul evanghelizării. Sunt sigur că ar fi contraproductiv dacă am încerca să o facem. În domeniul evanghelizării, inițiativa aparține în primul rând bisericii locale, în care membrii trăiesc și în care se simte pulsul vieții de fiecare zi. Dar Conferința Generală poate să fie un important instrument de sprijin și un centru de coordonare între diviziuni pentru acțiuni misionare majore, așa cum sunt cele pe care am ajuns să le cunoaștem sub nume ca NET, FAPTE sau *Cincizecime*. Prin programele NET, Diviziunea America de Nord a dat un imbold foarte puternic evanghelizării din lumea întreagă. Mulțumesc conducătorilor acestei diviziuni pentru contribuția lor. Un număr însemnat de membri laici din America de Nord au avut responsabilități importante și au contribuit cu viziunea și cu mijloacele lor financiare pentru a face posibile programele din seria FAPTE, care este în curs de desfășurare. Este clar faptul că ținta de 100.000 de persoane nou-botezate va fi depășită. Eu apreciez această

contribuție și mulțumesc membrilor laici care sunt orientați spre misiune.

Dar toate acestea îndreaptă atenția spre ceva de o anvergură și cu posibilități nelimitate. Resursele constituie probabil singura limitare din punct de vedere omenesc. Doresc ca acum, când intrăm într-un nou mileniu, Conferința Generală să înființeze un Comitet Consultativ pentru Evanghelizare și Mărturie, cu statut permanent. Scopul lui va fi (1) să îndrepte gândirea și planurile noastre spre mărturie, (2) să ofere sfaturi cu privire la inițiative concrete pentru acțiuni comune ale diviziunilor și (3) să facă recomandări de ordin financiar pentru întocmirea bugetului nostru. Dacă există o biserică ce trebuie să aibă un astfel de comitet, care să se ocupe în mod special de mărturie, aceasta este Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, pentru că misiunea reprezintă motivul pentru care suntem aici. Avem deja un Departament al Misiunii Globale, a cărui misiune este în primul rând lucrarea în acele regiuni în care nu există biserici adventiste. Și am hotărât împreună ca, o dată cu intrarea în mileniul următor, să facem un efort special în „fereastra 10/40”. Vreau să fiu sigur că ne coordonăm planurile așa încât să avem cel mai mare succes. Mărturia pentru Domnul Hristos este singurul lucru care trebuie să aibă succes. Acolo unde această mărturie nu există, biserica abia mai respiră, iar viziunea ei cu privire la viitor este neclară și nesigură.

„Să trăim siguranța venirii Sale.” Aici ne aflăm astăzi. Aceasta este invitația pe care ne-o face Domnul și pe care ni se cere să o transmitem mai departe. Înaintăm neconținut, neabătut, cu privirea îndreptată către acel eveniment unic, care va pune capăt istoriei și ne va duce acasă.

O cunoscută cântare pune această întrebare: „Sunt copiii toți acasă?” Nu, nu toți. Încă nu. Iată în ce constă misiunea noastră.

Jan Paulsen este președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Sabatul – ținta atacurilor

O trecere în revistă a unor controverse actuale cu privire la Sabat

Samuele Bacchiocchi

In întreaga istorie creștină, puține doctrine biblice s-au aflat în mod constant în focul încrucișat al controversei, așa cum s-a întâmplat cu Sabatul. Numai în secolul acesta, au fost publicate peste 1.000 de tratate importante despre discuția Sabat/duminică, afară de nenumărate articole. În adevăr, s-ar putea spune că *Sabatul nu are odihnă*.

În ultimul timp, controversa cu privire la Sabat/duminică a fost re-aprinsă de trei evenimente importante: 1. Scrisoarea pastorală *Dies Domini* a papei Ioan Paul II, publicată la data de 31 mai 1998. În această scrisoare, pontiful de la Roma adresează o chemare înflăcărată la redeșteptare în ce privește serbarea duminicii, invocând imperativul moral al poruncii a patra. 2. Numeroase disertații de doctorat și articole scrise de cercetători catolici și protestanți, care susțin că, în Noul Testament, Sabatul a fost desființat și că serbarea duminicii își are originea încă de pe timpul apostolilor. 3. Faptul că foști sabatarieni, cum sunt conducătorii Bisericii Mondiale a lui Dumnezeu (Worldwide Church of God) și câțiva foști pastori adventiști, au renunțat la Sabat.

Acest articol se concentrează în special asupra principalelor argumente folosite de foști sabatarieni, ca să justifice renunțarea la principiul și practica serbării Sabatului zilei a șaptea.¹

Protagoniștii

La începutul anului 1995, conducătorii Bisericii Mondiale a lui Dumnezeu au declarat că Sabatul este o instituție mozaică, aparținând vechiului legământ. Ei au mai spus

că această instituție a fost dată evreilor, că ea și-a găsit împlinirea în Domnul Hristos și, prin urmare, nu mai este obligatorie pentru creștinii noului legământ. Abandonarea Sabatului și a altor doctrine a dus la un exod în masă, aproape la desființarea bisericii respective, prin plecarea a peste 70.000 de membri.

În Biserica Adventistă, „teologia Noului Legământ” a fost răspândită mai ales de Dale Ratzlaff, un fost adventist care a lucrat cândva ca profesor de Biblie la o școală și ca pastor al unui district de două biserici în sudul Californiei. Cartea lui, *Sabbath in Crisis* (Sabatul în criză), de 345 de pagini, este cea mai influentă prezentare a teologiei „Noului Legământ” – o teologie antisabatariană –, creată și folosită de foști adepți ai Sabatului.

Ratzlaff își promovează activ concepțiile antisabatariene prin talk show-uri și prin reclame în ziare locale (prin care își oferă cartea în mod gratuit). Un post de radio din St. Louis m-a invitat ca, în timpul unui program transmis pe 15 iunie 1998, să răspund la argumentele aduse de Ratzlaff împotriva Sabatului. Am avut o discuție animată, dar limita de o oră a programului nu a permis o tratare cuprinzătoare a aspectelor majore ale acestui subiect. De aceea am fost de acord să continuăm discuția pe Internet. Am introdus pe Internet 21 de articole, în care am combătut principalele argumente ale lui Ratzlaff împotriva continuității și valabilității Sabatului pentru creștinii „Noului Legământ”. În doar câteva săptămâni după aceea, mai mult de 5.000 de persoane s-au înscris pe lista pentru discuția privind Sabatul. Acest interes enorm m-a convins să dezvolt și să public aceste

articole în cartea *The Sabbath Under Crossfire* (Foc încrucișat asupra Sabatului).²

Influența teologiei „Noului Legământ” promovate de Ratzlaff se simte în bisericile care serbează Sabatul, inclusiv în Biserica Adventistă. Un exemplu îl constituie cartea *New Covenant Christians* (Creștinii Noului Legământ), scrisă de Clay Peck, un fost pastor adventist, care a lucrat cândva în biserica Damascus din Maryland împreună cu Richard Fredericks.³ În introducerea cărții sale, Peck recunoaște că este îndatorat lui Ratzlaff: „Deși am citit și am făcut cercetări întinse pentru acest studiu, ceea ce m-a încurajat și m-a instruit cel mai mult a fost o carte cu titlul *Sabbath in Crisis* (Sabatul în criză), scrisă de Dale Ratzlaff. M-am sprijinit foarte mult pe cercetările sale și am împrumutat un număr de idei și diagrame”.

Un alt exemplu în ce privește teologia „Noului Legământ” este Richard Fredericks, un fost pastor al bisericii adventiste Damascus, care a înființat de curând Biserica (independentă) Damascus Road Community (DRCC). Pe 4 februarie 1999, Fredericks le-a trimis un buletin informativ membrilor din biserica sa. În acest buletin el acuza faptul că „întregul sistem pe care îl reprezintă adventismul conține greșeli fatale și, în foarte multe privințe, este sectar și distructiv, făcând imposibilă crearea unei colectivități care să acționeze într-un mod cu adevărat biblic”.

În centrul discuției este păzirea Sabatului, care, pentru Fredericks, ar trebui să constea într-o experiență spirituală zilnică a odihnei mântuirii, și nu în serbarea fizică a zilei a șaptea. În buletinul său informativ, Fredericks a scris: „Voi încerca să

arăt, din Biblie, că Domnul nostru Isus Hristos reprezintă realitatea Sabatului (Col. 2,16.17), împlinirea și dezvoltarea lui, precum și singurul Izvor al adevăratei odihne a sufletului, care este oferită fiecărui creștin adevărat (Mat. 11,28-30)".

Având în vedere faptul că, în cea mai mare parte, argumentele împotriva Sabatului prezentate de Fredericks și Peck sunt scoase din cartea lui Ratzlaff, voi răspunde pe scurt la cinci argumente majore împotriva Sabatului, așa cum au fost prezentate de Ratzlaff.

1. Argumentul că Sabatul nu este o orânduire care datează de la creațiune

Ratzlaff încearcă să dovedească faptul că Sabatul nu este o orânduire pentru toți oamenii și care datează de la creațiune, ci o instituție mozaică dată evreilor. Principalul său argument în sprijinul acestei concepții îl constituie absența din Genesa 2,2.3 a unei porunci explicite de a serba ziua a șaptea. „În raportul din Genesa nu există nici o poruncă dată oamenilor să se odihnească.”⁴ „În odihna creațiunii din ziua a șaptea, nu se menționează în mod clar nimic cu privire la om.”⁵

Acest argument ignoră cinci aspecte importante:

În primul rând, Genesa nu este o carte despre porunci; ea este o carte despre origini. Nici una dintre Cele Zece Porunci nu este menționată vreodată în Genesa, dar știm că principiile lor erau cunoscute. De exemplu, în Genesa se consemnează faptul că Dumnezeu a spus: „Avraam a ascultat de porunca Mea și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduirile Mele și legile Mele” (Gen. 26,5). Astfel, este evident că Avraam a cunoscut poruncile și legile lui Dumnezeu, deși, în Genesa, nu se face nici o referire la ele.

În al doilea rând, faptul că în Genesa lipsește o poruncă de a păzi Sabatul se poate datora funcției cosmologice a zilei a șaptea în raportul creațiunii. Actul divin al odihnei în ziua a șaptea are scopul să ne spună ce sentimente a avut Dumnezeu cu privire la creațiunea Sa. Ea era

„foarte bună”. Și, pentru a ilustra în mod viu faptul acesta, de două ori ni se spune că El „S-a odihnit” (Gen. 2,2.3) – în mod literal, „S-a oprit”. De ce? Pur și simplu pentru că nu mai era necesară nici cea mai mică finisare care să îmbunătățească creațiunea Sa desăvârșită.

În al treilea rând, înființarea Sabatului printr-un exemplu divin, și nu printr-o poruncă divină, putea să reflecte foarte bine ceea ce dorea Dumnezeu să fie Sabatul într-o lume fără păcat, și anume un răspuns liber dat unui Creator plin de îndurare. Alegând în mod liber să se așeze la dispoziția Creatorului lor în Sabat, oamenii aveau să cunoască o înnoire și o îmbogățire fizică, mentală și spirituală. Căderea în păcat nu a eliminat, ci a accentuat aceste nevoi. Prin urmare, funcțiile morale, universale și veșnice ale poruncii Sabatului au fost repetate mai târziu sub forma unei porunci.

În al patrulea rând, argumentul că Sabatul a început la Sinai îl face pe Moise vinovat că a falsificat adevărul sau, cel puțin, îl etichetază drept victimă a unei grave erori, pentru că el a arătat în mod clar că Sabatul își are originea încă de la creațiune. Dacă ar fi adevărată, o asemenea acuzație ar crea îndoile serioase față de integritatea și/sau adevărul a tot ceea ce Moise sau altcineva a scris în Biblie.

În al cincilea rând, dovada concludentă că Sabatul își are originea la creațiune o reprezintă mărturia Domnului Isus. Când a respins acuzația de călcare a Sabatului adusă ucenicilor Săi, Domnul Isus S-a referit la scopul inițial al Sabatului: „Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat” (Marcu 2,27). Este semnificativ felul în care Domnul Hristos Și-a ales cuvintele. Verbul „a fost făcut” (de la gr. *ginomai*) face aluzie la „facerea” inițială a Sabatului, iar cuvântul „om” (gr. *anthropos*) sugerează funcția lui umană. Astfel, pentru a stabili valoarea umană și universală a Sabatului, Domnul Hristos Se întoarce chiar la originea lui, imediat după crearea omului. De ce? Pentru că, pentru Domnul, legea

de la început este supremă (vezi Mat. 19,8).

Scripturile mărturisesc în mod consecvent că Sabatul este o orânduire de la creațiune, pentru binele omenirii. Suntem înrădăcinați în Sabat, de la creațiune până în veșnicie.

2. Argumentul că Sabatul și-a încetat valabilitatea la cruce

Al doilea argument major împotriva Sabatului este luat din arsenalul învechit al literaturii dispensaționaliste. Arma cea mai obișnuită a acestui arsenal uzat o reprezintă afirmația că Sabatul este o instituție a Vechiului Legământ, care a fost dată evreilor și și-a încetat valabilitatea la cruce. Strategia dispensaționalistilor este să facă din cruce linia de demarcație dintre Vechiul și Noul Legământ, dintre lege și har, dintre Sabat și duminică.

Ratzlaff propune din nou această idee teologică, argumentând că există o distincție radicală între Vechiul Legământ, care era bazat pe un corp de legi, și Noul Legământ, care se bazează pe principiile iubirii. El susține că distincția dintre „lege” și „iubire” se reflectă în semnele legământului. „Semnul intrării în Vechiul Legământ era circumcizia, iar semnul repetabil al rămănerii în legământ, de care Israel trebuia să-și aducă aminte, era Sabatul... Semnul de intrare în Noul Legământ este botezul, iar semnul aducerii aminte este Cina Domnului.”⁶

Încercarea de a reduce Vechiul și Noul Legământ la două seturi distincte de legi – al doilea fiind mai simplu și mai bun decât primul – are ca scop susținerea ideii că Cele Zece Porunci, în general, și porunca Sabatului, în special, reprezentau esența Vechiului Legământ, care și-a încetat valabilitatea la cruce.

Motivul pentru care această interpretare ingenioasă nu poate fi acceptată este lipsa de suport biblic. Mai mult decât atât, ea este o acuzație indirectă că guvernarea lui Dumnezeu nu este consecventă din punct de vedere moral. De ce era necesar ca Domnul Hristos să schimbe cerințele morale pe care le-a descoperit

omenirii în legea Sa? Apostolul Pavel declară că „Legea [Vechiului Testament]... este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună” (Rom. 7,12). El a luat de la sine înțeles faptul că Legea morală a lui Dumnezeu este valabilă, atunci când a declarat în mod clar: „Noi știm că Legea este bună dacă cineva o întrebuințează bine” (1 Tim. 1,8). Domnul Hristos nu a venit să schimbe cerințele morale ale Legii lui Dumnezeu, ci să facă ispășire pentru păcatele noastre făcute împotriva acestor cerințe morale (Rom. 4,25; 5,8,9; 8,1-3).

Este evident că, prin sacrificiul Său ca „Mielul... care ridică păcatele lumii” (Ioan 1,29; 1 Cor. 5,7), Domnul Hristos a împlinit toate serviciile și legile cu privire la jertfe, care, în timpul Vechiului Testament, au întărit credința și au alimentat speranța în mântuirea mesianică viitoare. Dar Noul Testament face o distincție clară între legile jertfelor, care, prin venirea Domnului Hristos, au fost desființate (vezi Evr. 7,18; 10,9), pentru că erau învechite (vezi Evr. 8,13), și serbarea Sabatului, care „rămâne... pentru poporul lui Dumnezeu” (Evr. 4,9).

Noul Legământ nu constă în înlocuirea Celor Zece Porunci cu legi mai simple și mai bune, ci în asimilarea legii lui Dumnezeu. „Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea în lăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu” (Ier. 31,33).

Decalogul nu reprezintă doar o listă de zece legi, ci, în primul rând, zece principii ale iubirii. Nu există o ruptură între lege și iubire, pentru că nici una nu poate să existe fără cealaltă.

3. Argumentul că Domnul Hristos a împlinit Sabatul prin faptul că a devenit El Însuși „odihna” mântuirii noastre

Conform lui Ratzlaff și adepților lui, creștinii nu mai trebuie să serbeze Sabatul în mod literal, prin odihna fizică în ziua a șaptea, pentru că Mântuitorul, spre care odihna Sabatului îndrepta atenția, a împlinit funcția

lui simbolică și le oferă credincioșilor, în fiecare zi, odihna mântuirii simbolizată de Sabat. „Astfel, credinciosul noului legământ trebuie să se bucure continuu în odihna lui Dumnezeu. El nu trebuie să aștepte până la sfârșitul săptămânii.”

Pentru a susține teza aceasta, Ratzlaff dedică patru capitole (6 la 9) ca să analizeze materialul referitor la Sabat din cele patru Evanghelii. Concluzia lui este că metoda provocatoare/surprinzătoare în care Domnul Hristos a serbat Sabatul avea scopul să arate „că legea Vechiului Legământ, inclusiv legea Sabatului, îndreaptă atenția spre El”, și nu să exemplifice „conduita corespunzătoare în Sabat sau o interpretare corectă a legii Sabatului din Vechiul Legământ”.⁸ „Domnul Hristos a călcat Sabatul de la Sinai”, spune Ratzlaff, „dar, făcând astfel, a adus adevărata odihnă”.⁹

Există patru motive principale pentru care nu putem accepta această concepție larg răspândită, susținută de Ratzlaff.

În primul rând, ea interpretează greșit semnificația Sabatului în Evanghelii. O citire imparțială a modului provocator/surprinzător în care Domnul Hristos a păzit Sabatul scoate la iveală faptul că El nu avea intenția să anuleze, ci să clarifice/exemplifice semnificația poruncii a patra. De mai multe ori în Evanghelii, Domnul Hristos acționează în calitate de interpret suprem al Legii, atacând ascultarea superficială și tradițiile omenești care adesea puneau în umbră spiritul și scopul poruncilor lui Dumnezeu (vezi Mat. 5,21.22.27.28; 9,13; 12,7; 23,1-39).

Este demn de observat că, în toate cazurile în care Domnul Hristos sau ucenicii Săi au fost acuzați de călcarea Sabatului, El a apărut conduita lor. Deseori El a apelat la Scripturi („Oare n-ați citit...” – Mat. 12,3,5), arătând astfel că acțiunile lor erau în armonie cu scopul divin al Sabatului. Domnul Hristos dec. ar. că Sabatul este o zi în care să facem bine (vezi Mat. 12,12), să salvăm viața (vezi Marcu 3,4), să arătăm „milă”, în loc de religiozitate (Mat. 12,7), și să-i dezlegăm pe oameni de legături fizice și spirituale (vezi Luca 13,16).

Este limpede că intenția Sa era să clarifice importanța Sabatului, nu să anuleze Sabatul.

În al doilea rând, a spune că experiența săptămânală a odihnei și a eliberării de muncă în Sabat a fost numai pentru evrei, ca să-i ajute să comemoreze creațiunea și să trăiască mântuirea mesianică ce urma să vină, înseamnă să închidem ochii față de faptul că și creștinii au nevoie la fel de mult ca evreii de un astfel de ajutor. Deosebirea dintre unii și alții o reprezintă doar faptul că, pentru evrei, odihna Sabatului îndrepta atenția spre viitor, către odihna mântuirii, care urma să fie adusă de Mesia, iar pentru creștini, odihna Sabatului îndreaptă atenția spre trecut, către odihna mântuirii adusă deja de Mântuitorul care a venit, și în viitor, către odihna finală a recreării, care așteaptă încă pe poporul lui Dumnezeu (Evr. 4,9).

În al treilea rând, a susține că creștinii „Noului Legământ” serbează Sabatul în mod spiritual, ca o experiență zilnică a odihnei mântuirii, și nu în mod literal, adică serbând ziua a șaptea, înseamnă a nu recunoaște faptul că odihna spirituală a mântuirii nu anulează, ci, din contră, cuprinde și odihna fizică a Sabatului. Dumnezeu ne invită să încetăm munca fizică în Sabat, așa încât să putem intra în mod deplin și fără nici o rețineră în odihna Sa spirituală (vers. 10). Elementele fizice, cum sunt apa de la botez, pâinea și mustul la Cina Domnului și odihna fizică în Sabat, nu reprezintă un adaos nenecesar. Ele au scopul să ne ajute să înțelegem și să asimilăm realitățile spirituale pe care le reprezintă.

În al patrulea rând, afirmația lui Fredericks că serbarea săptămânală literală a Sabatului zilei a șaptea reflectă o mentalitate „cultică, sectară” și legalistă, care „denaturează Evanghelia lui Hristos și autoritatea Scripturii”, ignoră faptul că o înțelegere și experiență biblică corectă a Sabatului poate constitui un remediu foarte bun împotriva legalismului și sectarismului. De ce? Pentru că Sabatul nu ne învață să lucrăm pentru mântuirea noastră

(legalism), ci să încetăm toate lucrările noastre ca, așa cum a spus Calvin foarte bine, „să-L lăsăm pe Dumnezeu să lucreze în noi”.¹⁰

A ne odihni în Sabat înseamnă să-I dăm prioritate lui Dumnezeu în gândirea și în viața noastră. Noi lăsăm ca harul atotputernic al lui Dumnezeu să lucreze cât mai deplin și fără nici o piedică în viața noastră. Într-adevăr, când este înțeles și serbat cum se cuvine, Sabatul reprezintă în miniatură Evanghelia, vestea bună că Dumnezeu ne invită să ne oprim de la lucrările noastre ca să intrăm în odihna Sa (vers. 10).

În lumina crucii, Sabatul constituie un monument nu doar al actelor creatoare, ci și al celor mântuitoare ale lui Dumnezeu pentru omenire. Și, prin actul fizic al odihnei în Sabat, noi înțelegem, asimilăm și ne însușim realitatea odihnei mântuirii. Noi sărbătorim iubirea creatoare și răscumpărătoare a lui Dumnezeu.

4. Argumentul că apostolul Pavel ne învață că Legea a fost desființată

Ratzlaff și, în general, creștinii care serbează duminica pretind că apostolul Pavel învață că Legea în general și Sabatul în particular au fost desființate. În cartea *Sabbath in Crisis*, Ratzlaff face afirmații categorice, repetate, cu privire la pretinsa desființare a Legii în scrierile apostolului Pavel.

Aceste declarații categorice reflectă înțelegerea cu totul greșită și larg răspândită a celor scrise de apostolul Pavel cu referire la locul Legii în viața creștină. Din fericire, un număr tot mai mare de cercetători recunosc și se ocupă de această problemă. De exemplu, în articolul său „St. Paul and the Law” (Sf. Pavel și Legea), publicat în *Scottish Journal of Theology* (Revista scoțiană de teologie), C. E. B. Cranfield scrie următoarele: „Este necesară astăzi o reexaminare completă a locului și importanței Legii în Biblie”.¹¹ În continuare, el spune că „scrierile recente reflectă, într-o măsură îngrijorătoare, o gândire inconsecventă și susțineri neverificate în ce privește atitudinea Domnului Isus și cea a Sf.

Pavel față de Lege”.¹²

Eu împărtășesc convingerea lui Cranfield că astfel de studii biblice de slabă calitate au contribuit la concepția greșită și larg răspândită că noi, creștinii, avem libertatea să nu mai respectăm Legea. Această concepție greșită este infirmată de un mare număr de pasaje din scrierile apostolului Pavel, care susțin Legea ca pe un etalon al conduitei creștine. Atunci când apostolul Pavel pune în trebarea: „Deci, prin credință, desființăm noi Legea?”, răspunsul lui este cât se poate de clar: „Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea” (Rom. 3,31). Această declarație și altele asemănătoare ar trebui să ne avertizeze că, așa cum spune Walter C. Kaiser, un respectat cercetător evanghelic, „în mod sigur, nici o soluție care afirmă în mod ușuratic că Legea nu mai este valabilă pentru noi nu poate găsi încurajare sau sprijin în Scriptură”.¹³

Funcția misiunii răscumpărătoare a Domnului Hristos nu a fost să desființeze Legea, conform concepției greșite a multor creștini, ci să-i facă în stare pe credincioși să demonstreze, în viața lor, principiile Legii lui Dumnezeu. Apostolul Pavel spune că, în Domnul Hristos, Dumnezeu face ceea ce Legea în sine nu putea să facă, și anume le dă putere credincioșilor să trăiască în armonie cu cerințele drepte ale Legii (vezi Rom. 8,3.4).

Pentru rezolvarea aparentei contradicții dintre declarațiile sale afirmative și cele negative despre Lege, este esențial să înțelegem împrejurările diferite care i-au dat apostolului Pavel ocazia să discute Legea. De exemplu, în Efeseni 2,15, Pavel vorbește despre Lege și spune că Domnul Hristos a înlăturat-o; dar, în Romani 3,31, el spune că îndreptățirea prin credință în Isus Hristos nu desființează Legea, ci o întărește. În Romani 7,6, el declară că, „acum, am fost izbăviți de Lege”; dar, câteva versete mai departe, el scrie că „Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună” (vers. 12). În Romani 3,28, el afirmă că „omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii”; dar în

1 Corinteni 7,19, el spune că „tăierea împrejur nu este nimic, și netăierea împrejur nu este nimic, ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu”.

Cum poate apostolul Pavel să considere că Legea a fost desființată (Efes. 2,15) și, totodată, întărită (Rom. 3,31), că este nenecesară (Rom. 3,28) și, totodată, necesară (1 Cor. 7,19; Efes. 6,2.3; 1 Tim. 1,8-10)? Soluția acestei aparente contradicții se găsește în contextele diferite în care Pavel vorbește despre Lege. Atunci când vorbește despre Lege în contextul mântuirii (al îndreptățirii, al punerii omului într-o stare corespunzătoare înaintea lui Dumnezeu), mai ales în polemica sa cu iudaizantii, Pavel afirmă clar că păzirea Legii nu este de nici un folos (Rom. 3,20). Pe de altă parte, atunci când vorbește despre Lege în contextul conduitei creștine (al sfințirii, al trăirii corespunzătoare înaintea lui Dumnezeu), mai ales când are de-a face cu cei care spun că Legea a fost desființată, Pavel susține valoarea și valabilitatea Legii lui Dumnezeu (Rom. 7,12; 13,8-10; 1 Cor. 7,19).

Pe scurt, Pavel nu critică valoarea morală a Legii – adică Legea ca ghid către conduita creștină. Dar el critică înțelegerea soteriologică a Legii – adică Legea ca mijloc de mântuire. Neobservarea acestei distincții îi face pe mulți să tragă concluzia greșită că apostolul Pavel respinge complet valoarea și valabilitatea Legii.

5. Argumentul că apostolul Pavel învață că Sabatul a fost desființat

A cincea și cea mai răspândită armă folosită pentru a ataca Sabatul o constituie următoarele trei versete din scrierile apostolului Pavel: Coloseni 2,14-17, Galateni 4,8-11 și Romani 14,4.5. Pe baza acestor texte, Ratzlaff și mulți alți creștini trag concluzia că Pavel considera Sabatul o parte a Vechiului Legământ, care a fost pironit pe cruce. Ratzlaff merge până acolo încât spune că, potrivit apostolului Pavel, „serbarea Sabatului de către creștinii subminează în mod grav lucrarea încheiată a Domnului Hristos”.¹⁴ „În fiecare loc din

epistolele [lui Pavel] în care există o învățătură despre Sabat, această învățătură sugerează faptul că Sabatul ori subminează rămânerea creștinului în Domnul Hristos, ori nu este esențial”.¹⁵ Ratzlaff susține că „serbarea continuă a Sabatului de către creștini variază de la a fi neimportantă – probabil pentru credinciosul evreu – până la a fi o subminare periculoasă a rămânerei în Domnul Hristos – pentru credinciosul creștin”.¹⁶

Considera: postolul Pavel că serbarea Sabatului este așa de primejdioasă? Este de mirare cum ar putea actul nostru de a ne opri de la lucru în Sabat, ca să-l lăsăm pe Mântuitorul să lucreze mai deplin și neîmpiedicat în viața noastră, să submineze „în mod grav lucrarea încheiată a Domnului Hristos”. Sunt trei motive fundamentale pentru care nu putem accepta modul în care Ratzlaff interpretează aceste trei versete (Col. 2,14-16; Rom. 14,5; Gal.4,10).

În primul rând, el nu reușește să înțeleagă faptul că nici unul dintre aceste pasaje nu are de-a face cu valabilitatea sau nevalabilitatea poruncii Sabatului în sine. În loc de aceasta, ele se ocupă cu practicile ascetice și sectare, care submineau (mai ales între coloseni și galateni) principiul vital al îndreptăririi prin credință în Domnul Isus Hristos.

În al doilea rând, în pasajul crucial din Coloseni 2,16, Pavel îi avertizează pe Coloseni contra celor care îi judecau cu privire la „mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, sau cu privire la o lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat”. Această avertizare nu este o condamnare a celor cinci practici menționate, ca atare, ci a autorității învățătorilor falși de a formula legi cu privire la modul în care să fie aduse la îndeplinire.

În al treilea rând, atitudinea tolerantă a lui Pavel cu privire la „păreri îndoielnice” despre dietă și despre zile (Rom. 14,1,3-6) arată că

Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.

el nu ar fi susținut abandonarea Sabatului ca să adopte, în schimb, serbarea duminicii. Dacă ar fi făcut așa, ar fi avut de înfruntat nesfârșite discuții cu unii dintre conducătorii de la Ierusalim, cum s-a întâmplat cu privire la circumcizie. Absența oricărui ecou al unei astfel de controverse este, probabil, dovada cea mai grăitoare a respectului lui Pavel pentru instituția Sabatului.

În ultimă analiză, atitudinea lui Pavel față de Sabat trebuie să fie stabilită pe baza atitudinii lui cuprinzătoare față de Lege, și nu pe baza faptului că el condamnă conduitele eretice și superstițioase care ar fi putut influența serbarea Sabatului.

Concluzie

În întreaga istorie creștină, Sabatul s-a aflat permanent în focul încrucișat al controversei. Fără îndoială, aceasta s-a datorat faptului că el îi cheamă pe oameni să-I aducă lui Dumnezeu nu doar un serviciu al buzelor, ci slujirea cu întreaga lor ființă, consacrand lui Dumnezeu cele 24 de ore ale zilei a șaptea. Nu este surprinzător faptul că atacurile împotriva Sabatului se înnoiesc astăzi, când majoritatea oamenilor doresc sărbători ca să caute plăceri și profit, dar nu o zi sfântă ca să caute prezența și pacea lui Dumnezeu în viața lor.

Noile atacuri împotriva Sabatului vin din diferite direcții, inclusiv din partea unor foști sabatarieni. Nu ziua în sine este victima acestor atacuri, ci oamenii pentru care a fost făcută. Nu Sabatul este în criză, pentru că el este o instituție divină și Dumnezeu nici odată nu este în criză. În criză este

societatea noastră agitată, plină de tensiuni, care are nevoie mai mult decât oricând de înnoirea fizică, mentală și spirituală pe care Sabatul are scopul să o ofere.

Sabatul asigură baza unei credințe care cuprinde și unește creațiunea, mântuirea și refacerea finală, trecutul, prezentul și viitorul, omenirea, natura și pe Dumnezeu, lumea aceasta și lumea viitoare. Aceasta este o credință care

recunoaște stăpânirea lui Dumnezeu asupra întregii creații și asupra vieții omenești, consacrandu-I ziua a șaptea; o credință care împlinește adevăratul destin al credinciosului, în această viață și în veșnicie; o credință care Îi permite Mântuitorului să ne îmbogățească viața cu o măsură mai amplă a prezenței, a păcii și a odihnei Lui.

¹ O analiză temeinică a acestor argumente se găsește în noua mea carte: *Sabbath Under Crossfire: A Biblical Analysis of Recent Sabbath/Sunday Developments*. (Carte publicată de autor)

² Vezi nota 1.

³ În prezent, Peck lucrează ca pastor al nou-înființatei biserici (neadventiste de ziua a șaptea) Grace Place Congregation, din Berthoud, Colorado.

⁴ Dale Ratzlaff, *Sabbath in Crisis. Transfer/Modification? Reformation/Transformation?* (Applegate, Calif.: 1990), pag. 25

⁵ *Ibid.*, pag. 26

⁶ *Ibid.*, pag. 182, 183, 185

⁷ *Ibid.*, pag. 247

⁸ *Ibid.*, pag. 110

⁹ *Ibid.*, pag. 141

¹⁰ John Calvin, *Institutes of the Christian Religion* (Grand Rapids: 1972), vol. II, pag. 339

¹¹ C. E. B. Cranfield, „St. Paul and the Law”, *Scottish Journal of Theology* 17 (martie 1964): 43, 44

¹² *Ibid.*, pag. 44

¹³ Walter C. Kaiser, „The Law as God's Gracious Guidance for the Promotion of Holiness”, în *Law, the Gospel, and the Modern Christian* (Grand Rapids: 1993), pag. 178

¹⁴ Ratzlaff, pag. 174

¹⁵ *Ibid.*, pag. 173

¹⁶ *Ibid.*, pag. 173, 174

Samuele Bacchiocchi este profesor de teologie la Universitatea Andrews, în Berrien Springs, Michigan

Timp pentru vindecare

Deseori suntem neliniștiți, obsedați după lucrurile materiale și după putere. Aceasta este o boală spirituală și avem nevoie de un remediu.

Fritz Guy

Ce înseamnă Sabatul pentru dv.?
Lucrarea Domnului Isus oferă cel mai bun punct de pornire, când ne gândim la valoarea și semnificația Sabatului. Voi examina șase întâmplări legate de Sabat, din lucrarea Domnului Hristos pe pământ, și apoi voi încerca să arăt cum poate Sabatul să ajute la vindecarea unora dintre maladiile noastre spirituale cele mai persistente.

Șase întâmplări – toate au avut loc în Sabat

1. Omul cu mâna uscată. Într-o sinagogă, s-a pus întrebarea: „Este contrar Torei (Legii) a vindeca în Sabat?” Isus a răspuns: „Dacă un animal domestic ar cădea într-o groapă în Sabat, nu l-ați scoate afară? Și un om nu este mai important decât un animal?” (vezi Mat. 12,9-14; Marcu 3,1-6; Luca 6,6-11).

2. O femeie paralizată de 18 ani. Cu o altă ocazie, în timp ce învăța pe oameni într-o sinagogă, Domnul Isus a vindecat o femeie care, de 18 ani, nu putea să-și îndrepte spatele. Conducătorul sinagogii a obiectat și le-a spus oamenilor: „Veniți să fiți vindecați în oricare altă zi, dar nu în Sabat” (vezi Luca 13,10-17).

3. Un bărbat cu edem (dropică). Aflându-Se la masă în casa unui fariseu de seamă, în Sabat, Isus a observat un bărbat care suferea de edem. El i-a întrebat pe cărturarii care studiau Biblia și pe alții de față dacă vindecarea poate fi permisă în Sabat sau nu. Ei n-au avut nimic de spus și Isus l-a vindecat pe acel om. Apoi El

a întrebat iarăși: „Dacă un copil sau un bou ar cădea într-o fântână, într-o zi de Sabat, nu l-ați scoate afară imediat?” (vezi Luca 14,1-6).

4. Un bărbat paralizat de 38 de ani. În Ierusalim, la scăldătoarea Betesda, Isus i-a spus unui bolnav: „Scoală-te, ia-ți rogojina și umblă”. Când omul s-a conformat, a fost oprit de oameni, care l-au atenționat că purtarea rogojinei în Sabat este contrară Torei (vezi Ioan 5,2-18).

5. Un orb din naștere. Când un om care se născuse orb a fost întrebat cum de a putut dintr-o dată să vadă, el a explicat că Isus a făcut tină, i-a pus din ea pe ochi și i-a spus să meargă la Siloam să se spele. Unii farisei au zis: „Omul care te-a vindecat nu poate fi de la Dumnezeu, pentru că nu respectă Sabatul” (vezi Ioan 9,1-17).

În mod clar, în ceea ce-L privea pe Isus, timpul Sabatului era timp pentru vindecare (vezi John C. Brunt, *A Day for Healing: The Meaning of Jesus' Sabbath Miracles*, Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1981). Îngrijirea celor bolnavi din punct de vedere fizic sau spiritual este, în principiu, un mod potrivit de a trăi Sabatul, un mod bun de a folosi timpul Sabatului.

6. „Într-un Sabat, Isus trecea prin niște lanuri de grâu și ucenicii Lui, în timp ce mergeau, au început să smulgă spice de grâu. Unii farisei I-au zis lui Isus: 'Uite, de ce facei ce nu este îngăduit în Sabat?'”

Și El le-a spus: „N-ați citit niciodată ce a făcut David, atunci când

el și oamenii lui erau flămânzi și aveau nevoie de ceva să mănânce? Pe vremea când Abiatar era mare preot, David a intrat în casa lui Dumnezeu și a mâncat pâinea de pus înaintea Domnului (din care nu avea voie să mănânce nimeni afară de preoți) și le-a dat să mănânce din ea [și] celor ce erau cu el”.

Și Isus a adăugat: „Sabatul a venit la existență pentru om, nu omul pentru Sabat. De aceea, Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului” (vezi Marcu 2,23-28).

După cât cunoaștem învățătura Domnului Isus, acesta este cel mai important lucru pe care l-a spus El vreodată despre Sabat: „Sabatul a venit la existență în folosul omului”. Sabatul înseamnă timp nu doar ca să aducem vindecare altora, ci, de asemenea, ca noi înșine să trăim vindecarea. Într-adevăr, timpul Sabatului poate să ajute la vindecarea unora dintre bolile noastre spirituale cele mai persistente.

Lucrurile care ne zdrobesc

Printre bolile noastre spirituale se numără neliniștile și obsesiile noastre. Eu le pun laolaltă pe acestea două, aici, pentru că, de multe ori, ele sunt două fețe ale aceleiași monede: obsesiile noastre constituie expresia nefericită a neliniștilor noastre.

Iată patru dintre ele, care sunt bine cunoscute:

• **Suntem neliniștiți cu privire la avere și ne obsedează gândul să agonisim.** Parcă niciodată nu avem destul, de aceea continuăm să cumpărăm și să acumulăm tot felul de bunuri.

Am citit cândva o cugetare ușor cinică: „Cine moare având cele mai multe jucării câștigă”. Ne vine să zămbim, dar trebuie să recunoaștem că vrem să trăim cât de bine putem și că suntem îngrijorați de fluctuațiile pieței de capital.

Uneori numim aceasta „materialism”, dar, în realitate, este „consumerism”. Când ne simțim rău, cumparam ceva să ne consolăm; când ne simțim bine, cumparam ceva să sărbătorim. Și civilizația noastră ne încurajează din plin la aceasta.

• *Suntem neliniștiți în ce privește performanțele și ne obsedează realizările.* Ne îngrijorăm cu privire la productivitatea și la realizările noastre. Ne evaluăm performanțele unii altora și ne îngrijorăm cu privire la performanțele noastre – profesionale și chiar spirituale.

Neliniștea cu privire la performanțe există pretutindeni: Cât de bine o facem? O facem destul de bine? Facem tot ce se poate? Lucrăm destul de repede și bine? Ce ar trebui să facem și nu facem?

• *Suntem neliniștiți cu privire la statutul nostru și ne obsedează imaginea noastră.* Ne îngrijorăm de ceea ce gândesc alții despre noi și ceea ce ei gândesc sau vor gândi determină în mare măsură ceea ce facem. Fiecare dintre noi și-a pus cel puțin o dată întrebarea: „Ce vor gândi vecinii?” sau „Ce vor crede membrii bisericii?” sau „Ce vor gândi colegii mei?”

Desigur, lucrul acesta este sănătos, într-o măsură, pentru că preocuparea de imaginea noastră încurajează conduita bună, care probabil că, altfel, nu s-ar realiza. Îmi amintesc și acum, de când eram copil, îndemnul mamei mele de a face ordine prin casă, înainte să merg la culcare: „Dacă izbucnește un incendiu în casă și vin pompierii, nu vreau să creadă că sunt o femeie dezordonată”.

Dar mulți oameni se îngrijorează cu privire la imagine mai mult decât este sănătos. O mare parte din necinștea noastră cotidiană este determina-

tă de dorința de a apăra o imagine. Cineva întârzie la o întâlnire și dă vina pe circulație, când adevăratul motiv este că a dormit prea mult. Un avocat tânăr la o instituție juridică importantă din Los Angeles îmi spune că toți ceilalți avocați lucrează adesea extrem de mult peste program – nu pentru că au nevoie (sau pentru că doresc) să câștige mai mulți bani, ci pentru că au nevoie (și doresc) să pară importanți. În cazurile limită, oamenii care nu pot face față unei pierderi de statut și unei imagini deteriorate încearcă să evadeze prin sinucidere.

• *Suntem neliniștiți cu privire la autoritatea noastră și ne obsedează dorința de a stăpâni.* Vrem să controlăm nu doar viața noastră; amă-

Timpul Sabatului ne aduce aminte că suntem daruri ale harului.

gindu-ne că am fi zei, vrem să stăpânim și viața altora. Desigur, uneori este nevoie ca un părinte să exercite autoritate. Nu e părinte care să nu fi conchis, exasperat: „Faci asta pentru că așa am spus eu!” Ar putea fi nepractic sau chiar imposibil să i se explice unui copil de cinci ani motivele pentru care e timpul să meargă la culcare.

Dar, prea adesea, în viață – în familie, în instituții, în guverne –, singurul motiv care există pare să fie acesta: „Pentru că așa am spus eu”. Atunci când menținerea autorității sau controlului cuiva este principalul motiv pentru a face sau a spune ceva, trebuie să ne mai gândim o dată. Câte războaie – naționale, ecleziastice și instituționale – au fost purtate din cauza neînțelegerilor cu privire la autoritate și control! Existența în colectivitate nu este niciodată simplă și am observat că întrebările referitoare la autoritate complică majoritatea luptelor teologice.

Vindecarea

Pentru toate aceste boli spirituale, timpul Sabatului oferă posibilitatea vindecării.

• *Pentru neliniștea cu privire la avere și pentru obsesia noastră de a agonisi,* timpul Sabatului este timp în care *lucrurile* sunt mai puțin importante. Timpul Sabatului este timp salvat, eliberat de scopul câștigării de bani pentru a-i cheltui pe lucruri – lucruri de cărămizi și de tencuială, lucruri de mătase și de lână, lucruri acționate de cai putere. Timpul Sabatului este timp în care nu trebuie să ne îngrijorăm cu privire la plata impozitelor, la spălarea mașinii, la cumpărarea de produse alimentare, la tunderea ierbii sau la facerea curățeniei în casă.

Timpul Sabatului este timp în care să acordăm atenție relațiilor care ne fac cine suntem – relațiile cu Dumnezeu, cu familia și cu prietenii, cu întreaga familie omenească și cu întreaga creațiune. Aceste relații ne dau identitatea și dau cel mai important sens vieții noastre.

• *Pentru neliniștea cu privire la performanțe și pentru obsesia noastră cu privire la realizări,* timpul Sabatului este timp pentru bucurie spirituală. Timpul Sabatului nu este în primul rând pentru a face, ci pentru a fi. Cuvântul „Sabat” redă termenul ebraic *shabbat*, înrudit cu un verb care înseamnă a (se) opri, a înceta, a sista – a abandona o activitate.

În relatarea creațiunii, timpul Sabatului lui Dumnezeu a venit atunci când lucrarea creațiunii a fost încheiată. Aceasta nu ne spune că Dumnezeu era obosit și avea nevoie de recuperare, ci faptul că lui Dumnezeu I-a plăcut și a dorit să serbeze. Timpul Sabatului lui Dumnezeu a fost timp în care să trăiască și să Se bucure, să aprecieze și să confirme rezultatul creației divine.

Pentru noi, timpul Sabatului este timp în care să ne aducem aminte, să proclamăm și să ne bucurăm de ceea ce înseamnă a fi oameni, creați

după chipul lui Dumnezeu. Este timp în care să-mi aduc aminte și să mă bucur de faptul că semnificația vieții mele nu depinde de ceea ce realizez, fac sau produc eu, de cât de bine îmi îndeplinesc rolul de profesor și savant sau pe cel de soț și tată. Timpul Sabatului nu este timp pentru *a face*, ci pentru *a fi*; timp pentru a ne aduce aminte că nu suntem *acțiuni* umane, ci *ființe* umane. Timpul Sabatului este timp în care să ne bucurăm de realitatea pe care a creat-o Dumnezeu, de frumusețea și de varietatea ei, de delicatețea și de vigoarea ei. Este timp în care să ne bucurăm pentru că este bine că existăm și că suntem oameni – că facem parte dintr-o familie de rude, prieteni și colegi, că aparținem unei colectivități de credincioși.

O astfel de bucurie este, într-adevăr, vindecătoare. Este, așa cum spunea Abraham Heschel, cu mai mult de o generație în urmă, „o ocazie de a repara viața noastră sfâșiată” (Abraham Josua Heschel, *The Sabbath: Its Meaning for Modern Man*, 1952, pag. 18).

• **Pentru neliniștea cu privire la statut și pentru obsesia noastră cu privire la imagine**, timpul Sabatului este timp în care să ne aducem aminte că sensul vieții noastre derivă din relația lui Dumnezeu cu noi. Dum-

nezeu ne iubește și ne consideră membri ai familiei Sale, iar timpul Sabatului ne aduce aminte că suntem un scop, nu un mijloc, că existența noastră e darul lui Dumnezeu pentru noi și pentru alții. Timpul Sabatului este timp în care să ne reamintim și să reafirmăm valorile fundamentale care determină calitatea vieții noastre.

Iar acest lucru este vindecător. Împrumutând o altă expresie a lui Heschel, timpul Sabatului este o liberare din haosul existenței noastre (*Ibid.*, 29).

• **Pentru neliniștea noastră cu privire la autoritate și pentru obsesia noastră cu privire la control**, timpul Sabatului este timp pentru recunoștință. Așa cum spunea unul dintre prietenii mei, timpul Sabatului ne amintește că noi înșine suntem daruri ale harului, nu persoane „care s-au realizat”.

Nu ne-am creat noi înșine. Nu suntem zei; suntem ființe create. A trebuit să ni se schimbe scutecele și să ni se ștergă nasul. A trebuit să fim duși în brațe dintr-un loc în altul. Am fost creații neajutorate ale altora.

Înțelegerea acestui lucru ne eliberează de multe poveri – de povara perfecționismului, de aceea a dorin-

ței de a exercita controlul, de povara de a ne da drept dumnezeu (față de noi înșine, cum și față de alții). De asemenea, ne ajută să fim puțin mai umili. Știți cum se spune – pentru cel umil, nu există nici o umilire. Suntem eliberați, astfel, de destule suferințe ale vieții.

Cunoașterea acestui lucru aduce eliberare și vindecare.

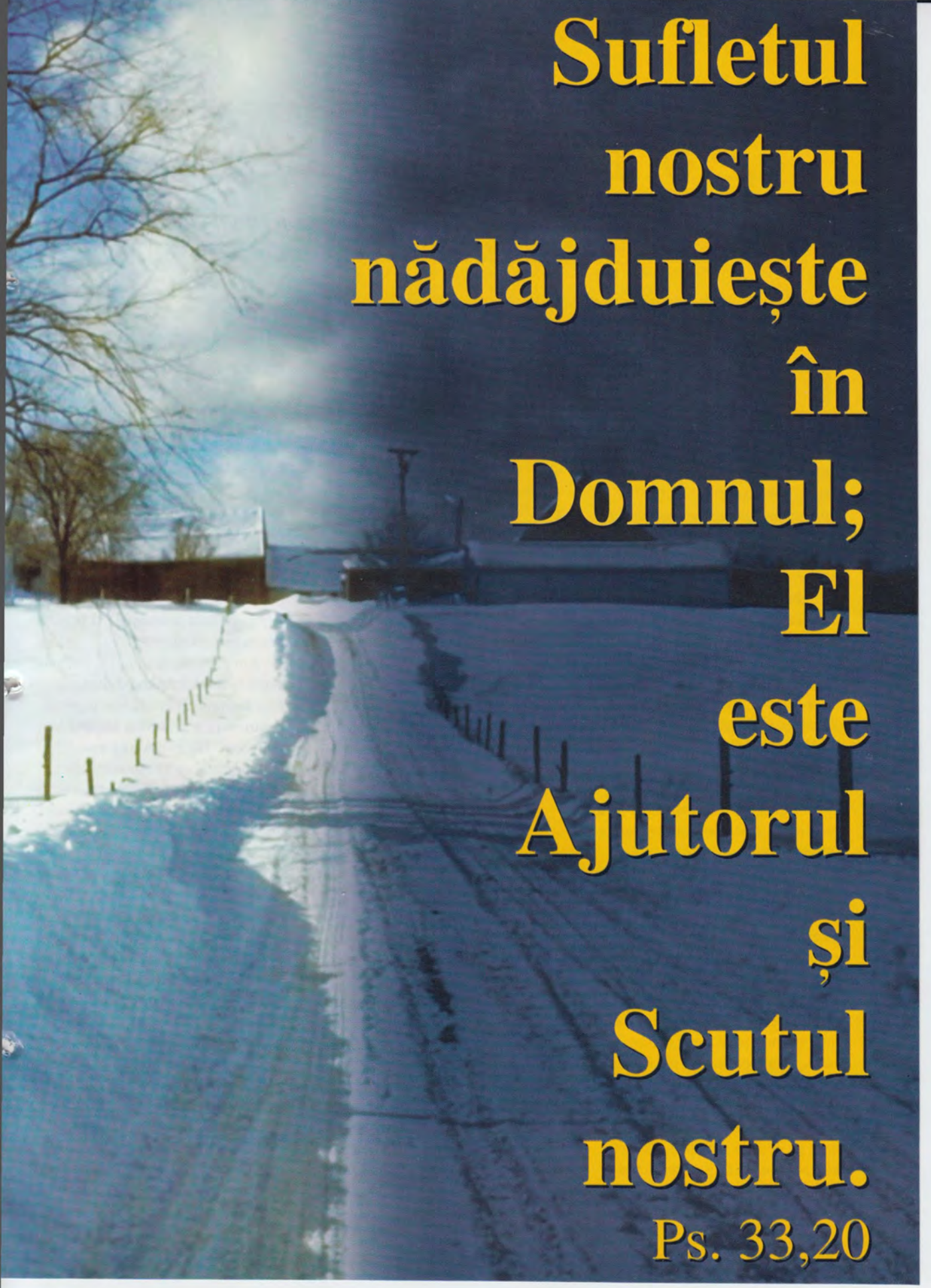
Timpul Sabatului este timp în care să apreciem binecuvântările care ne împodobesc viața. Când ne gândim cât de mult har pur am primit și primim, este greu să ne mai preocupăm de câtă autoritate avem.

Deci, timpul Sabatului este timp prin excelență, timp pentru relațiile care ne fac cine suntem, timp în care să ne bucurăm pentru că e bine că suntem oameni în lumea lui Dumnezeu, timp în care să reafirmăm valorile care dau calitate morală vieții noastre, timp în care să fim recunoscători pentru toate darurile bune ale lui Dumnezeu.

Acesta este, într-adevăr, timp pentru vindecare – nu doar să aducem vindecare altora, dar și să fim noi înșine vindecați.

Fritz Guy este profesor de teologie și filosofie la Universitatea La Sierra, Riverside, California.
Adventist Review, 20 august 1999

**Sufletul
nostru
nădăjduiește
în
Domnul;
El
este
Ajutorul
și
Scutul
nostru.**

Ps. 33,20

„Noi nu suntem legaliști”

O congregație care trece de la serbarea duminicii la servicii divine în Sabat are de dat unele explicații.

Mary June Flaiz-Wilkinson

Uimitor! Și totuși adevărat. Un anunț publicat în ziar informa că o biserică din localitate devenise biserică sabatariană. „Noi nu ne întoarcem la Sabatul evreiesc”, se spunea în anunț, „pentru că Sabatul a fost dat înainte de existența vreunui evreu... Nu suntem nici legaliști, pentru că nu credem că mântuirea vine prin păzirea Sabatului. Noi credem însă că trebuie să serbăm Sabatul ca act de ascultare și de iubire față de Dumnezeu.”

Presimțeam că în spatele anunțului se află o istorie fascinantă, așa că, a doua zi, am format numărul de telefon ce însoțea anunțul din ziar. Am vorbit cu pastorul și l-am întrebat: „Aș putea veni să vă pun câteva întrebări?”

„Cum să nu?” a răspuns el pe un ton calm. „Îmi place să răspund la întrebări.”

Două zile mai târziu, mă aflu în biroul pastorului Stanley Fox, un domn de vârstă medie, cu o înfățișare plăcută. Părul bogat, grizonat, care îi împodobește tâmplile, vorbea despre ani de maturitate și de experiență în lucrarea de pastor.

I-am explicat pastorului Fox motivul prezenței mele și i-am spus că eu, ca adventistă de ziua a șaptea, am considerat întotdeauna că Sabatul este o zi cu totul deosebită. De aceea doream să știu ce îi determinase pe el și pe membrii bisericii sale să înceapă să țină servicii di-

vine în ziua a șaptea a săptămânii.

Începutul

„A fost un drum destul de lung”, a spus el. „Un drum lung. Dar Dumnezeu a fost cu mine la fiecare pas.” Pastorul Fox și-a împins scaunul înapoi și a privit meditativ prin fereastra biroului. După câteva clipe, a continuat. „Încă din primii ani ai vieții, am știut că Dumnezeu mă cheamă să fiu pastor. Dar numai

Am cercetat Scripturile de la un capăt la altul, căutând o declarație în care Domnul Isus să arate motivul pentru care a schimbat Sabatul în duminică. Nu exista nici una.

când trecusem bine de 20 de ani, Convenția Națională Baptistă m-a hirotonit ca pastor.” Un zâmbet îi însoțea gândurile.

„Atunci ați început să fiți preocupat de Sabat?” am vrut să știu.

„Da. Pentru că, la scurt timp după hirotonirea mea, cineva mi-a vorbit despre adventiștii de ziua a șaptea. Sabatul meu fusese totdeauna duminică. Și totuși, mă întrebam: *Ce este cu discuția asta despre ziua a șaptea?* M-am hotărât să des-

copăr și am făcut trei studii ample asupra acestui subiect.

Am descoperit că Dumnezeu a instituit Sabatul la creațiune, cu mult înainte de existența vreunui evreu. Întotdeauna am acceptat Cele Zece Porunci ca pe legea irevocabilă a lui Dumnezeu, singura parte a canonului biblic scrisă de mâna lui Dumnezeu. Și atunci de ce porunca a patra a fost neglijată, când era singura poruncă pe care Dumnezeu o începuse cu expresia 'adu-ți amin-te'? Lucrul acesta mă neliniștea.

Am cercetat Scripturile de la un capăt la altul, căutând o declarație în care Domnul Isus să arate motivul pentru care a schimbat Sabatul în duminică. Nu exista nici una. Când le puneam această întrebare altor pastori, răspunsurile lor erau vagi și contradictorii. Se părea că niciodată nu voi găsi un răspuns biblic, bazat pe un 'așa zice Domnul'.”

Din nou pastorul Fox s-a oprit o clipă, căutându-și cuvintele. „Pe atunci eram deja convins cu privire la Sabat, dar mi-a trebuit un număr de ani ca să încep să pun în aplicare această convingere. Cel mai bun material pe care l-am citit despre acest subiect a fost o carte, *From Sabbath to Sunday* (De la Sabat la duminică), scrisă de un dr. Samuele Bakki – Bakkilo... parcă... în fine, era un nume neobișnuit.”

„Samuele Bacchiocchi?”

„Exact! Deci ați auzit despre el?”

„Tocmai citesc o altă carte de-a

lui", am mărturisit eu.

„Când vorbesc despre el, eu spun 'bunul meu prieten Samuele'." Este mult mai ușor.

Continuarea

„În cele din urmă, am ajuns într-un moment în care n-am mai putut să mă împotrivesc conducerii Duhului Sfânt. Așa că, acum un an, în ianuarie, am predicat în biserica mea despre Sabat.”

„A fost ușor?” am întrebat eu.
„Sau ați avut nevoie de mult curaj?”

„A! Mi-a fost frică. Eram speriat. Nu aveam absolut nici o idee cu privire la răspunsul membrilor. Și răspunsul acesta însemna totul pentru mine. În definitiv, eram pastorul lor. Ce avea să se întâmple dacă predica mea i-ar fi scandalizat? Sau dacă, pur și simplu, ar fi plecat și ar fi părăsit biserica? M-am rugat stăruitor ca Dumnezeu să ia această situație sub conducerea Sa.

În săptămânile care au urmat predicii mele despre Sabat, am avut un sentiment de ușurare când am văzut că nimeni nu părăsise biserica. De fapt, membrii comitetului m-au întrebat dacă aș putea să mai prezint câteva studii biblice asupra acestui subiect. Ca rezultat al acestor studii, comitetul a recomandat ca, într-o adunare administrativă, membrii bisericii să fie invitați să voteze dacă vom continua să ținem servicii divine duminică sau vom primi ziua a șaptea ca pe Sabatul Domnului nostru”

„Cred că ați fost cam neliniștit când a avut loc adunarea administrativă.”

„Desigur. Vedeți, la data aceea, aveam un angajament total față de Sabat. Le spuseseam membrilor că nu vreau ca biserica să se scindeze din cauza acestui subiect. Urma să luăm un vot, dar, dacă o singură persoană avea să voteze împotriva, va trebui să abandonăm planul. Aceasta urma să aibă un efect dramatic asupra mea și a familiei mele, pentru că eu nu puteam să lucrez în continuare ca pas-

tor al lor și să am conștiința împăcată. Și atunci, unde puteam să merg?

Era o singură persoană care și-a exprimat împotrivirea și care a continuat să critice activ ideea unei schimbări. Dar acel membru a decedat cu puțin timp înainte de luarea votului. Eu am ales să cred că Dumnezeu nu a avut deloc de-a face cu această întâmplare, însă trebuie să recunosc că ea a făcut ca lucrurile să meargă mult mai ușor.

În sfârșit, a sosit data adunării administrative. Adunarea avut loc într-o seară. Din nou am fost neliniștit, dar atunci m-am gândit că încredinșaserăm rezultatele în mâna Domnului și știam că El este la cârmă. El avea să determine răspunsul potrivit.

Am hotărât să ne rugăm ca Duhul Sfânt să ne ajute să cunoaștem cum trebuie să sfințim Sabatul. Și sunt sigur că El a răspuns la această rugăciune.

„Să folosim votul secret?” „Nu”, a răspuns cineva, „să fie vot deschis.” S-a cerut votul. Când am privit în sală, am văzut o mare de mâini ridicate. Putea să fie adevărat? Era adevărat! Votul a fost unanim. Îți mulțumesc, Doamne.”

Capătul tunelului nu se vede

„Dumnezeu a fost așa de bun! Când a n făcut această schimbare, am avut convingerea că este necesar să le trimit scrisori explicative prietenilor mei, diferiților pastori din localitatea noastră. Am primit, ca răspuns, multe scrisori interesante. În general, răspunsurile pastorilor au fost foarte politicoase. Nici un membru nu a părăsit biserica din cauza acestei schimbări. Suntem foarte recunoscători pentru aceasta.

Iată un amănunt interesant: când am făcut această schimbare, am hotărât să ne rugăm ca Duhul Sfânt să ne ajute să cunoaștem cum trebuie să sfințim Sabatul. Și sunt sigur că El a răspuns la această rugăciune.

De exemplu, într-un Sabat, la puțin timp după ce am început să ținem serviciile divine în ziua a șaptea a săptămânii, m-am gândit că am nevoie să cumpăr o carte fără conținut religios, pe care o văzusem expusă la librărie, într-un magazin mare. Așa că m-am urcat în mașină și am mers în oraș, care se afla la o distanță de mai mulți kilometri de la mine de acasă. Am parcat mașina și am intrat în magazin.

Brusc, chiar în clipa în care am intrat în librărie, Duhul Sfânt m-a făcut să-mi dau seama că prin această activitate profană nu sfințesc Sabatul. Am fost atât de convins, încât nu m-am împotrivit deloc lui Dumnezeu. Așa că m-am întors imediat și m-am dus la mașină.

Mulți dintre membrii bisericii mele mi-au împărtășit experiențe asemănătoare prin care au trecut ei. Domnul ne învață pe toți; ne învață să fim urmași ai Săi ascultători și credincioși. Știm că, dacă vom continua să mergem în această călătorie spirituală, El ne va conduce la fiecare pas. Deja, în fiecare săptămână, așteptăm cu nerăbdare ziua de Sabat și o considerăm o adevărată delectare – un timp special în care să venim la o parte și să stăm cu Domnul Isus.”

L-am rugat pe pastorul Fox să-mi spună ce texte l-au ajutat cel mai mult în privința păzirii Sabatului potrivit voinței lui Dumnezeu.

„Două dintre textele mele preferate se găsesc în Isaia 58,13,14”, a răspuns el. „Dumnezeu spune că Sabatul este o desfătare. Și, dacă îl vom sfinți, El făgăduiește că Își va revărsa binecuvântările asupra noastră. Noi, ca biserică, am cerut împlinirea acestei făgăduințe, și El a răspuns în mod generos rugăciunii noastre.”

CARD

Interviu cu Beniamin Roșca, directorul
Centrului Adventist de Resurse și Documentare

Programul Fapte 2000 – Speranță pentru generația 2000 a pus în circulație, printre altele, numele CARD-ului. Ce este, de fapt, CARD?

CARD este prescurtarea numelui unuia dintre departamentele bisericii, care funcționează la nivelul Uniunii, și anume Centrul Adventist de Resurse și Documentare.

Cum s-a născut CARD? De când funcționează?

CARD s-a născut ca proiect în 1994, în bugetul pe 1995 al Departamentului Educație. Ideea era ca acest centru să funcționeze pe lângă Institutul Teologic Adventist (I.T.A.), cu scopul de a produce resurse din domeniul educației și al istoriei adventiste, ca și pentru departamente.

Proiectul a devenit realitate în urma votului Comitetului Uniunii, la o sută de zile după Adunarea Electorală a Uniunii din august 1995. Din acel moment, CARD funcționează ca departament al Uniunii cu sediul pe strada Romulus nr. 59, în vechea clădire a I.T.A. În toamna aceasta, localizarea centrului împlinește proiectul inițial, CARD primind un spațiu generos în clădirea I.T.A. de la Cernica.

Inițial au fost doi angajați, care au făcut toate operațiunile necesare pentru apariția primelor unități din curriculum-ul adventist de Biblie. În prezent, alături de doi angajați, avem un număr de cinci colaboratori

permanenți și mulți alți colaboratori ocazionali.

Cu ce se ocupă CARD?

Activitatea CARD este structurată pe cinci programe de bază. Primul este cel legat de curriculum-ul adventist de Biblie. Nevoia producerii de manuale de Biblie s-a născut o dată cu înființarea celor trei licee adventiste. Pentru a produce manualele necesare, s-a hotărât preluarea și adaptarea programului de Biblie folosit în Diviziunea Nord-Americană, un program care ilustrează adventismul clasic, cu toate învățăturile puternic ancorate în Spiritul Profetic.

În acest moment, s-au încheiat redactarea și imprimarea tuturor celor șaisprezece unități, câte patru pe an, pentru clasele IX-XII. O dată cu apariția obligativității predării religiei la școală, am început editarea manualelor pentru nivelul primar. Sunt disponibile manualele pentru clasele I și IV, urmând ca, până la sfârșitul anului, să iasă de sub tipar manualele pentru clasele II și III. În cursul anului următor, cu ajutorul lui Dumnezeu, sperăm să vedem și manualele pentru clasele V-VIII, al căror text este în bună măsură pregătit.

Pentru susținerea predării Bibliei, așa cum o cer exigențele unui program complet, am început să edităm, ca materiale adiacente, *Istoria biblică* de Arthur Maxwell, culegeri de cântece și poezii, cărți de colorat

și, sperăm spre bucuria tuturor, povestiri pentru copii. Ca o noutate absolută, în colaborare cu Departamentul Slujirea Copilului (Children Ministries) de la Conferința Generală, urmează să apară cartea *Cum să facem Biblia o delectare* (*How to Make the Bible a Delight*) și varianta pentru copii, cu ilustrații, a cărții *Tragedia veacurilor*. Tot pentru acest program, se vor produce casete audio și, sperăm într-o zi, și video.

Al doilea program este cel de istorie adventistă. Scopul acestui program este editarea unei lucrări de referință despre istoria adventistă din România în contextul adventismului mondial. Prima inițiativă a fost trimiterea în comunități, în colaborare cu Comitetul pentru Istoria Adventistă al Uniunii, a unor fișe de cercetare a istoriei adventiste din România. Țin să mulțumesc tuturor celor care ne-au dat concursul. Această acțiune urmează să fie repetată, având ca țintă acele comunități de unde nu am primit încă nici o informație.

Al doilea demers a fost editarea, la inițiativa fratelui V. D. Cojea, căruii îi suntem recunoscători, a două volume de documente privind istoria adventistă din România, însumând peste o mie de pagini. Cel de-al treilea pas și, cred, și cel mai productiv pentru atingerea scopului atins a început în luna septembrie a acestui an, o dată cu votarea de că-

tre Comitetul Uniunii a unui proiect specific de cercetare a istoriei adventiste. Acest proiect va fi pus în aplicare de către un colectiv de absolvenți ai facultății de istorie, ca și de pastori care s-au dovedit preocupați de această cercetare.

Tot în acest program, pentru a-i familiariza cu istoria adventistă, urmează să edităm trei cărți pentru copii despre Ellen White și despre ceilalți pionieri ai bisericii mondiale.

Cel de-al treilea program este intitulat „Documentar CARD”. Prin intermediul lui dorim să punem la dispoziția bisericii materiale de mare valoare, care, presupunând un tiraj foarte mic, ar costa exagerat dacă ar fi publicate sub formă de carte. Ele vor apărea sub formă de dosar – un prim exemplu este materialul despre sabatarienii transilvăneni – cu copertă unică, având marcat numărul de apariție dintr-o anumită serie. Propunem cinci sau șase serii: de educație, pastorală, biblică, de istorie adventistă, de sănătate și de familie. Sperăm să avem un număr suficient de abonați pentru a asigura susținerea materială a acestui proiect.

Al patrulea program este cel legat de înființarea unui centru de studii E. G. White. Avem documentația de la E. G. White Estate, ca și un minimum de materiale care urmează să fie puse la dispoziția celor interesați, într-o încăpere bine amenajată, împreună cu documentele de istorie adventistă din România. În acest centru va fi posibil ca, în urma cercetării Spiritului Profetic, să se producă materiale care să răspundă nevoilor specifice din România. Acesta va fi, sperăm, și un loc privilegiat de cercetare pentru studenții Institutului Teologic.

Al cincilea program este legat de nevoile departamentelor, la CARD multiplicându-se sau producându-se materiale cerute de departamente. În ultimii doi ani, activitatea noastră a fost orientată, în bună măsură, spre

satisfacerea acestor cereri (materiale pentru NET '98, pentru tineret, pentru EXPO Sănătate, pentru programul *Speranță pentru Generația 2000* etc.).

Există și alte preocupări?

Există, dar ele sunt legate tot de programele amintite. De exemplu, Cenaclul CARD, prin intermediul căruia dorim să se realizeze câteva culegeri tematice de poezie și proză, care să fie puse apoi la dispoziția comunităților. Creațiile vor fi legate de Sfânta Cină, de înmormântare, de botez, de cununie și de sărbătorile creștine. Un exemplu asemănător va fi editarea manualului pentru sistemul educațional adventist și a două culegeri din Spiritul Profetic pe subiecte de psiho-pedagogie, care vor servi atât departamentul de educație, cât și centrul E. G. White.

De asemenea, organizarea unui turneu pentru expoziția de sănătate, a cărei eficiență atât evanghelistică, cât și pentru imaginea bisericii, s-a dovedit cu prisosință. Un spațiu atractiv sperăm să fie și Biblioteca CARD, care va fi utilă pentru cei interesați atât de educația, cât și de istoria adventistă.

Prin ce mijloace poate cineva să cunoască despre existența materialelor pregătite de CARD și să beneficieze de ele?

Cu ajutorul Editurii „Viață și Sănătate”, avem adresele responsabililor cu publicațiile din comunități, cărora le trimitem periodic oferta noastră. Uneori folosim întâlnirile lunare ale pastorilor, pentru a comunica ultimele nouități, alteleori facem aceasta prin standurile de carte cu ocazia unor acțiuni ale bisericii. Pe această cale, aş ruga pe acei responsabili cu publicațiile din comunități, a căror adresă s-a schimbat, să ne-o comunice; la fel și pe cei nou-aleși.

Credeti că s-ar mai putea face ceva pentru a valorifica ceea ce s-a produs și se va produce la CARD?

Da. Pentru aceasta, așteptăm propuneri din partea tuturor membrilor

bisericii, pentru a îmbunătăți comunicarea și distribuirea. Așteptăm ca școlile să ne adreseze comenzile lor. De asemenea, departamentele să pună în circulație materialele pe care le-au comandat. Și, pentru că se apropie încheierea de an, și, o dată cu ea, vremea cadourilor, aş sugera tuturor câteva dintre „produsele” noastre. Pentru toată familia, piramida alimentară pe suport magnetic, un produs pentru o viață (25.000 lei); la fel cele două cărți despre remediile naturale, avându-i ca autori pe Phil Austin, Agatha și Calvin Trash. Pentru copii, primul volum (conține textul primelor două volume din originalul în limba engleză) din *Istoria biblică* de Arthur Maxwell. Acesta conține și două pliante cu imagini frumos colorate. Pentru cei care predau religia, pentru liderii de tineret, ca și pentru părinții care doresc să asigure o cât mai bună educație religioasă copiilor lor, recomandăm manualele adventiste de religie.

Ce ne puteți spune despre planurile de viitor ale CARD?

Cel mai apropiat este mutarea în noul sediu, lucru care sper să ne aducă în plus și o nouă și foarte pozitivă experiență în colaborarea cu I.T.A. Legat de aceasta, este înființarea efectivă a Centrului de studii E. G. White, proiect unic în sud-estul Europei, la a cărui realizare îi invităm și pe eventualii noștri sponsori să contribuie.

Sperăm să fim prezenți în viața fiecărei comunități prin documentarul CARD și desigur prin manualele de religie. Sperăm, de asemenea, să vadă lumina zilei un *Dicționar biblic adventist*, ca și multe alte materiale cu adevărat necesare bisericii. Pentru aceasta, așteptăm inițiativa tuturor celor care pot să ofere ceva valoros celorlalți, ca și punerea cât mai grabnică în circulație a ceea ce deja s-a produs.

Interviul a fost luat de Mihai Ghioaldă

Resurse pentru adolescenți și tineri

Interviu cu Gary Swanson, editorul studiilor biblice
ale Școlii de Sabat pentru companioni și tineri.

Gary Swanson, editorul studiilor biblice pentru companioni și pentru tineret a condus un seminar pentru instructorii Școlii de Sabat de la secțiunile companioni și tineret. Seminarul s-a desfășurat la Cernica, în luna noiembrie. Editorul celor două publicații are un master în educație, a predat nouă ani elevilor de liceu și a lucrat timp de 20 de ani ca editor. A scris peste o mie de articole, povestiri și poezii, care au fost publicate în 150 de periodice religioase ale mai multor denominațiuni. De asemenea, a publicat patru cărți pentru tineri și adolescenți: „Stai jos până când împlinești 35 de ani”, „Dilema pantofilor de tenis”, „Tata este proprietarul acestui loc”, „Fă-mi o surpriză”.

Care este perspectiva dv. cu privire la Școala de Sabat pentru adolescenți și tineret?

O dată cu lansarea studiilor biblice pentru adolescenți și tineri, pe măsură ce acestea au căpătat o răspândire tot mai mare, tinerii au manifestat un nou entuziasm față de Școala de Sabat. Ca un răspuns la cele patru obiective ale Școlii de Sabat – studiul biblic, părtășie, slujire și misiune, ei își însușesc o viziune a modului în care acest program poate îmbogăți viața lor.

Biserica Adventistă produce resurse inovatoare pentru adolescenți și tineri, răspunzând în felul acesta nevoilor tinerei generații. Există o programare a subiectelor pentru studiu, care se reiau la fiecare patru ani, programare făcută de un comitet mondial compus din responsabili ai departamentelor de educație și tineret din lumea întreagă. Studiile biblice pentru adolescenți, *Conexiuni salvatoare*, și cele pentru tineret au

reprezentat pași importanți pentru a forma o programă religioasă care să se adreseze tinerilor.

Studiile pentru adolescenți, *Conexiuni salvatoare*, traduse începând cu vara anului 1998, au devenit foarte populare în România. Care este scopul acestor studii?

Studiul *Conexiuni salvatoare* (în engleză – *Corner Stone*) a fost lansat în 1983 ca o programă distinctă și completă care să răspundă nevoilor specifice ale tinerilor adolescenți (15-18 ani). Scopul său a fost acela de a-i ajuta pe tinerii adventiști să descopere răspunsuri practice la problemele cu care aceștia se confruntă zi de zi. Este extrem de important pentru biserică să poată transmite, mai ales adolescenților, faptul că Dumnezeu îi iubeste, că El ni Se descoperă prin Scriptură și prin viața Domnului Isus Hristos. *Conexiuni salvatoare* este publicată în 16 limbi și are un tiraj de 66.000 exemplare. Lecțiile săptămânale sunt produse de pastori de tineret, educatori și scriitori din întreaga lume.

În România au fost introduse de curând și Studiile biblice pentru tineret. Vă rugăm să ne oferiți o imagine de ansamblu cu privire la aceste studii.

Studiile biblice pentru tineret sunt ghidul oficial al Școlii de Sabat pentru tinerii cuprinși între 18 și 35 de ani. Ele se bazează pe convingerea potrivit căreia Cuvântul lui Dumnezeu are o putere transformatoare. Studiul de grup poate deschide o fereastră pentru a primi acea putere. Scopul studiilor pentru tineret este să le ofere tinerilor adventiști un material pentru studiu zilnic devoțional, care apoi este discutat, în fiecare săptămână, la Școala de Sabat. Pentru un studiu complet, se

recomandă tinerilor să studieze și lecțiunea pentru adulți. În același fel, deoarece studiile pentru tineri abordează aceleași subiecte ca cele pentru adulți, mulți dintre adulți le folosesc ca pe un supliment.

De la prima apariție, *Studiile biblice pentru tineret* au oferit un plus de creativitate educației religioase a tinerilor. Următoarele capitole, care se regăsesc în studiul fiecărei săptămâni, oferă o abordare unică a tematicii propuse:

- segmente de lecturi zilnice, care echilibrează importanța subiectului cu timpul de studiu limitat pe care tinerii cu un program foarte încărcat îl alocă studiului biblic;
- structură săptămânală de ansamblu, care oferă o diversitate de abordări subiectului lecției;
- abordare interactivă a programei de studiu, prin implicarea unor scriitori selecționați de cititori;
- întrebări experimentale stimulatoare, presărate în cuprinsul fiecărei lecții pentru a-l conduce pe cititor în termeni simpli la principii și noțiuni spirituale importante.

Spuneți-ne câte ceva despre autorii acestor studii.

Aceste studii sunt produse de grupuri de tineri adventiști din lumea întreagă, care lucrează împreună. Mai mult de 300 de persoane contribuie la scrierea acestor studii în fiecare an. De la înființarea studiilor biblice pentru tineret, în 1979, până acum, mai mult de 6.000 de autori din 44 de țări au contribuit la producerea lor.

Varietatea conținutului reflectă

Continuare în pagina 24

(NE)LINIȘTEA unei GENERAȚII - 7

Descoperirea puterii

Ion Buciuman

În ziua aceea de joi, 12 august, buletinul meteo prevestea 80% șanse de ploaie. Într-un asemenea caz, te poți aștepta să toarne cu găleata toată ziua. Dar n-a fost așa. În campusul taberei internaționale de la Oshkosh-Wisconsin, forfota celor 22 de mii de participanți nu a conținut deloc. Printre perdelele ușoare de ploaie, activitățile au continuat nestingherite. În timp ce grupurile se adunau pe câmpul uriaș de întrunire, ploaia s-a oprit de tot, făcând loc unei liniști nefirești.

După programul de rutină, cu mult cântec și voie bună specifică unor asemenea ocazii, a venit rândul prezentării Cuvântului. În această seară, Directorul de Tineret al Diviziunii Pacificul de Sud încerca să determine o decizie pentru Hristos, făcând referire la Dumnezeu care ține în loc furtuna, arătându-și astfel puterea.

Nu știu cât de informat era vorbitorul despre adevărata stare a vremii, dar, în liniștea aceea, avea să se pregătească o surpriză cu totul neplăcută. După încheierea neobișnuit de scurtă, puhoiul de lume venită din toate colțurile pământului s-a retras cu voioșia puțin obosită, fiecare la corturile sale.

Era gata să adorm, când aud din cortul vecin, apelul colegilor legat de alarma care tocmai se dădea în tabără. În condițiile cu care eram obișnuit, acest lucru n-ar fi trebuit să-mi stârnească vreo îngrijorare. Știam ce înseamnă o ploaie de vară, chiar pe timp de noapte, și altceva nu avea ce să mi se întâmple decât să fiu „înmuiaș” zdravăn. Cât despre fulgerele care se înnoadă unele de altele, învățasem de mult să nu mă tem, ba chiar îmi stârneau o admirație plină de măreție negrăită. În definitiv, motoul taberei era: „Descoperă puterea”, și

Dumnezeu era prezent să-și împlinească programul.

Când am ascultat mai atent indicațiile prezentatorului de serviciu de la postul de radio, care și-a întrerupt emisiunea de rutină, mi-am dat seama că mă confruntam cu ceva nou. „Vă aflați în zona de acțiune a unui cap de tornadă care se deplasează pe aliniamentul..., cu o viteză de șase mii pe oră. Dacă vă aflați în locuință, închideți gazele și apa, stingeți lumina și coborâți la adăpost, în subsol. Nu părăsiți locul, până la trecerea completă a furtunii. Dacă vă aflați pe autostradă, opriți într-un loc sigur și adăpostiți-vă sub podurile de beton. Este singurul loc unde veți fi în siguranță.”

Mă uit în jur la grupele de copii cu instructorii lor. Sunt apatici și parcă le lipsește exuberanța cu care eram deja obișnuiți. Câțiva stau foarte aproape unii de alții, pentru a se simți în siguranță, și intonează în liniște un cântec de demult, care se poate traduce cam așa: „Mai lângă tronul Tău...” Avem și noi în cartea de cântări imnul 210, „Spre cine să mă-ndrept”. Este aceeași melodie și cuvintele sunt foarte asemănătoare. Este ceva din atmosfera Titanicului, care se scufundă fără speranță. Plutește un aer de neputință și resemnare. Un reporter se apropie de comandantul taberei și îl întreabă profesional: „Cum comentați această situație?” Acesta se întoarce îngrijorat spre cel care-l întreabă. Îi răspunde laconic: „Este lucrarea Domnului” și nu are curajul să mai adauge ceva.

Mă uit de jur împrejur, norii alb-negri ating deja pământul, iar fulgerele sunt deasupra lor, umplând cerul de o lumină orbitoare. Tunetele se rostogolesc ca într-o bătălie cosmică. Stropi mari de ploaie încep să cadă peste câteva grupe care continuă să se roage, într-o solidaritate neobișnuită.

Mă îndrept spre cort și îmi fac planul de acțiune, în caz de necesitate. Acum îmi dau însă seama că n-ar fi servit la nimic nici curajul meu și nici intervenția mea. Aveam să adorm curând, sub ropotul de ploaie, care, pentru mine, nu avea nimic deosebit.

La raportul de dimineață, responsabilii se felicită reciproc pentru deciziile și acțiunile întreprinse. Nu este nici o pagubă și nu a fost nimeni rănit. Meteorologii de serviciu de la aeroportul din apropiere țin să ne trimită un raport special, în care se arată că tornada s-a îndreptat spre locul taberei noastre, dar că, fără nici o explicație, s-a împărțit în două, ocolindu-ne la o distanță suficientă pentru a nu produce distrugerii, după care s-a reunit să-și vadă de drum mai departe, intrând în lacul din apropiere.

„Dumnezeu a fost de serviciu noaptea trecută și Și-a împlinit bine lucrarea”, avea să conchidă, pe jumătate în glumă, raportul meteo. Dar,

dincolo de specificul american al acestui comentariu, mențiunea era

acoperită sută la sută de adevăr.

La raportul Conferinței Georgia

Cumberland, continuă comentariile privind noaptea trecută. Un instructor ia cuvântul și spune simplu: „Noi am avut curajul să privim cerul, chiar deasupra capetelor noastre, în timp ce furtuna se dezlănțuia în jur. Am rămas uimiți, privind încântați stelele, ce puteau fi văzute minute în șir, în timp ce în apropiere se prăvăleau norii încărcăți de ploaie”.

Fredonez, din când în când, cântecul temă: „Discover the power of the Word / Discover the power of the Lord, / Discover the power from above, / Discover the power of His love” („Descoperă puterea din Cuvânt, / Descoperă puterea Domnului, / Descoperă puterea de sus, / Descoperă puterea iubirii Sale”), și sunt tot mai convins că și Dumnezeu a avut un punct în program și că punctul Lui a fost cel mai reușit.

Ion Buciuman este președintele Conferinței Banat și directorul Departamentului Tineret al Uniunii.

Resurse pentru adolescenți și tineri / Urmare din pagina 22

marea diversitate a autorilor din toată lumea. Ei răspund în mod creativ și individual la subiect și își relatează experiențele personale. În *Sfaturi pentru Lucrarea Școlii de Sabat*, Ellen White scrie: „Nu este cea mai bună metodă ca profesorii să vorbească încontinuu, ci ei trebuie să-i conducă pe membrii grupei să se exprime” (pag. 115). Studiile biblice pentru tineret respectă acest principiu: cititorii și autorii constituie o grupă globală a Școlii de Sabat care „se exprimă”. Acest fapt dă naștere unui schimb de idei și observații între tinerii – frați și surori – din cele mai îndepărtate colțuri ale pământului.

Având în vedere că cei mai mulți autori nu sunt persoane cu pregătire teologică, în ce fel opiniile lor reflectă poziția bisericii?

Studiile biblice pentru tineri sunt aprobate de Conferința Generală pentru tinerii între 18 și 35 de ani. Ele susțin credința Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Totuși, conținutul acestora nu trebuie privit ca fiind poziția oficială a bisericii.

De curând, a fost produs un ghid al instructorului Școlii de Sabat pentru tineret, ghid ce conține activități centrate pe Biblie, întrebări stimulatoare pentru discuții și tehnici inovatoare pentru a spori învățarea. Atât *Studiul biblic pentru tineret*, cât și ghidul instructorului pot fi citite pe Internet, în limba engleză, la adresa

www.youthpages.org.

Cât de important este, în viziunea dv., rolul instructorilor?

Eu cred că persoanele care se ocupă de tineri și de copii au un rol crucial. Cea mai mare responsabilitate a bisericii locale este aceea de a oferi adolescenților ei, adică celor care reprezintă viitorul în sensul literal al cuvântului, cele mai bune resurse și cel mai bun personal disponibil. Este extrem de important ca biserica să încredințeze conducerea și educarea tinerilor numai persoanelor care au calitățile necesare: consacrare, entuziasm, interes față de tineri, deschidere, viziune.

Interviul a fost realizat de Cristian Modan, directorul Departamentului Tineret al Conferinței Muntenia.

A daptare

René Evans

Când s-a sculat, dimineață, lui Brian i-a trebuit câteva clipe să-și aducă aminte că se află acasă la Eric și la Paul. Venise să stea o săptămână cu verii lui. Ei aveau coș de baschet, piscină și o întregă pădure se întindea în spatele casei lor.

Lui Brian i-au venit în minte gânduri despre seara zilei trecute, când își luase la revedere de la părinți.

Niciodată nu fusese plecat de acasă pentru o săptămână întreagă și mama a observat că era cam neliniștit.

„Integrează-te în familie și o să te simți bine”, i-a șoptit ea la ureche, când l-a îmbrățișat la plecare.

„Ne vedem peste o săptămână”, i-a spus și tatăl și l-a strâns în brațe. „Să te simți bine!” Apoi, ei au plecat.

O să mă simt bine! își spuse Brian în gând și se dădu jos din pat.

Toți ceilalți erau deja în sufragerie, când a ajuns Brian acolo. Numai el era îmbrăcat în pijamale. Nu cumva ar fi trebuit să mă îmbrac înainte să luăm masa de dimineață? se întreba el.

Răspunsul la întrebarea lui a venit imediat. „Hei, somnoriță! Îmbracă-te să putem mânca”, l-a tachinat Eric. Brian a alergat în camera lui să se schimbe, dar s-a simțit puțin stingherit.

Nu a trecut mult până când Brian a descoperit că aici, acasă la verii lui, o mulțime de lucruri se fac altfel față de cum se făceau la el acasă. Mama lui curăța piersicile de coajă și le tăia felii. Dar aici piersicile se mâncau ca și cum ar fi fost mere cu coaja pufoasă și atâtă tot. Brian nu și-a mâncat piersica.

După micul dejun, a văzut că verii lui jucau baschet după alte reguli, cu care el nu era obișnuit. După-amiază, au venit și alți copii să înoate și au jucat niște jocuri pe care Brian nu le cunoștea. Seara, când a venit ora cinei și mătușa Jenny i-a chemat la masă, Brian a fost convins că el nu face parte din familie. Mâncarea era ceva ce nu văzuse niciodată și nu avea nici o tragere de inimă să guste din ea. Tocmai atunci a sunat telefonul. „Brian, e mama ta”, îl strigă bucurioasă mătușa Jenny. „Dacă vrei, poți să

intri cu telefonul în camera mea.”

„Cum merg lucrurile, scumpul meu?” se auzi în receptor vocea cunoscută a mamei.

„Bine. Cred că merg bine”, spuse Brian, reținându-și lacrimile. Ceea ce-și dorea el cel mai mult era să fie acasă, acolo unde știa că e locul lui.

„Sunt deosebiri mari față de acasă?” întreabă mama înțelegătoare.

„Mâncarea de aici e cu totul altfel decât cea de acasă, și baschetul se joacă după alte reguli, și toți știu să se joace în piscină, numai eu nu știu”, spuse Brian pe nerăsuflăte.

„Adu-ți aminte ce ți-am spus ieri”, îl încurajă mama. „Te vei adapta mai ușor dacă vei încerca să faci ceea ce fac ceilalți. Joacă-te și tu cu ei, chiar dacă sunt jocuri pe care nu le cunoști și chiar dacă ei folosesc alte reguli. Iar mătușa Jenny gătește excelent. Gustă din ce îți pune pe masă și sunt convinsă că o să-ți placă, chiar dacă nu ai mai mâncat niciodată așa ceva.”

Când a terminat de vorbit la telefon cu mama, Brian s-a simțit mai bine. „Mă voi strădui mai mult să iau parte și eu la acțiunile celorlalți”, se hotărî Brian. „Și voi gusta din mâncarea făcută de mătușa Jenny.”

Timp pentru familie

Invită-i pe membrii familiei tale să se roage împreună cu tine.

• Roagă-i pe adulți să-ți povestească o întâmplare în care s-au simțit străini într-un anumit loc. Ce s-a întâmplat?

• Citește o istorisire din Biblie despre cineva care nu a vrut să acționeze: Judecători 6,11-24. Care au fost scuzele lui? Ce l-a convins să acționeze? Cunoști restul istorisirii? Poți să o citești în Judecători 6,24-40 și în Judecători 7.

• Cu ajutorul membrilor din familia ta, scrie o listă a lucrurilor pe care le faci ca să-i ajuți pe alții să simtă că fac parte din familie. Acum întocmește încă o listă, cu lucruri pe care ai putea să le faci ca să-i ajuți pe alții să simtă că sunt membri ai familiei lui Dumnezeu. Care listă este mai lungă?

• Roagă pe fiecare membru din familia ta să se gândească la o ocazie în care cineva l-a ajutat să simtă că face parte din familia lui Dumnezeu și să le-o împărtășească și celorlalți.

Cum evaluăm diferitele metode de tratament?

Dr. Warren Peters propune câteva criterii utile pentru analiza practicilor și terapiilor alternative, sau holistice:

1. De unde provin ele? Care este sursa? Au rădăcini mistice?
2. Cu cine sau ce se asociază tehnica terapeutică respectivă? Cine o folosește și ce alte tratamente sunt incluse?
3. Care este direcția ultimă spre care conduce metoda respectivă? Mă conduce spre Hristos sau nu? Mă face să simt că mai am nevoie de El ca Mântuitor? Sau am devenit propriul mântuitor?
4. Respectă legile cunoscute ale fiziologiei?

Dumnezeu ne-a dat sfaturi clare cu privire la metodele acceptabile de vindecare și referitor la viața sănătoasă. Singura cale sigură este să urmărim aceste instrucțiuni fără să ne abatem de la ele.

Metode terapeutice inspirate de Dumnezeu	Metode terapeutice îndoielnice	Exemple
Hristos este adevăratul Medic. Ex. 15,26 E. G. White, <i>Divina vindecare</i> , pag. 111	Distrag atenția de la Hristos și așază în centru altceva: o persoană cu puteri supranaturale (vindecători), o metodă (băi, masaj), un produs (ceai, suplimente, medicamente etc.). Unele dintre acestea pot fi bune în sine.	Marea majoritate a metodelor terapeutice convenționale și neconvenționale existente la ora actuală.
Rugăciunea pentru bolnav este o parte centrală a tratamentului. Iacov 5,14; E. G. White, <i>Divina vindecare</i> , pag. 225-233	Rugăciunea lipsește sau este înlocuită cu altceva: meditație, relaxare, farmece și descănțece etc.	Vraci, preoți vindecători (care citesc „în cărți” în loc să se roage), terapiile orientale sau populare etc.
Tratamentul include obligatoriu confruntarea bolnavului cu necesitatea corectării obiceiurilor greșite și abandonarea viciilor. Efes. 4,22; E. G. White, <i>Divina vindecare</i> , pag. 128-131, 227-229	Obiceiurile greșite și viciile nu sunt stigmatizate. Alteori, nevoia de schimbare a stilului de viață este prezentată, însă numai în dreptul anumitor deprinderi greșite, în timp ce altele sunt lăsate să se dezvolte.	Medici care recomandă pacienților să se lase de fumat, dar le permit să consume alcool „cu moderație”.
Tratamentul presupune efortul de a-l învăța pe bolnav cele opt principii de viață sănătoasă (NEWSTART). E. G. White, <i>Divina vindecare</i> , pag. 126-127	a. Tratamentul se rezumă la administrarea unui produs (medicament, ceai) despre care bolnavul înțelege că este suficient pentru a-l vindeca (nu are nevoie de schimbarea stilului de viață). b. Pacientul este învățat să-și schimbe stilul de viață, dar schimbările propuse sunt unilaterale, insuficiente, conțin idei greșite sau li se acordă credit și importanță exagerate.	a. Medici care tratează hipertensiunea arterială doar cu medicamente. Vindecători care dau ceaiuri pentru obezitate. b. Dieta de crudități (enzimele) propusă de E. Gunter.
Medicii și cei care oferă tratamente trebuie să fie bine pregătiți științific. E. G. White, <i>Medical Ministry</i> , pag. 57, 69, 75	Terapeuții nu au o pregătire științifică medicală temeinică și nici nu depun eforturi pentru a o dobândi.	Preoți, ingineri, țărani, chimiști, care tratează bolnavi.
Metodele terapeutice folosite sunt raționale, pot fi explicate și înțelese. E. G. White, <i>Divina vindecare</i> , pag. 232	Mecanismul de acțiune este obscur, secret sau ocult. La o analiză obiectivă și temeinică se descoperă inconsecvențe sau chiar contrazicerea flagrantă a legilor cunoscute ale fiziologiei.	Homeopatia, acupunctura, aromaterapia, clismele cu cafea, ingestia de petrol etc.
Folosirea medicației este redusă la minimum posibil. Accentul se pune pe prevenire și pe schimbarea responsabilă a stilului de viață. E. G. White, <i>Mărturii selectate</i> , vol. II, pag. 281-284, 286-291	Medicația (convențională sau alternativă) este folosită excesiv, ca unic agent terapeutic eficient.	
Folosirea razelor X, transfuziile de sânge și chirurgia sunt acceptabile când au indicații. E. G. White, <i>Mărturii selectate</i> , vol. II, pag. 303, 284, 285	Arsenalul terapeutic al medicinei este considerat nociv, nenatural, toxic.	

Să îmblânzim o limbă necruțătoare

Șapte sugestii pentru cei care știu că nu e ușor să faci o schimbare

Anita Strawn de Ojeda

In timp ce mă înghesuiau să urc în autobuzul aglomerat, ca să scap de vânt și de ger, am observat că, din mulțimea de navetiști din Geneva, Elveția, se îndreptau spre noi priviri fixe. Cu gesturi viguroase, mi-am tras bagajul și am înaintat în mașină, în timp ce Sara și Bill, tovarășii mei de călătorie, căutau ceva mărunțiș pentru biletele de călătorie. Bill insistase să luăm cu noi o față de pernă plină cu rufe de spălat și cu suveniruri din excursii. După felul cum arătam, nu se putea spune cu certitudine dacă eram turiști sau hoți de lenjerie de la hotel.

În timp ce căutam un loc liber, mintea mi s-a umplut cu gânduri negative despre vreme, despre greutatea bagajelor noastre și despre faptul că mă dureau picioarele de oboseală. Nu am văzut nici un loc liber, în schimb am văzut ceva care m-a călcat pe nervi. Mai departe pe culoar, pe partea dreaptă, un bărbat de vârstă medie; ședea lângă fițuța lui, care vorbea întruna. *Ce om nepolitic!* mi-am spus. *Ține un scaun ocupat pentru copilul lui, când alții mai îndreptățiți să stea jos (așa cum sunt eu) stau în picioare.* M-am întors către Sara și i-am „șoptit” cu glas tare: „Dacă omul acela și-ar ține copilul în brațe, una dintre noi ar putea să se așeze. Simt că nu mai pot sta în picioare!”

Bărbatul acela m-a privit drept în față și mi-a spus, într-o engleză impecabilă: „Eu și copilul meu coborâm în câteva clipe. Puteți ocupa locurile noastre”.

Mi s-a aprins fața de rușine. Nu era acum prima dată când făceam o afirmație necugetată sau nepolitică, ca apoi să mă simt penibil.

În momentul acela din viața mea, am înțeles că am o limbă necruțătoare, nestăpânită. Eram mândră de afirmațiile ironice, sarcastice pe care le făceam, dar niciodată nu îmi dădusem seama că umorul meu putea fi stânjenitor nu doar pentru alții, dar și pentru mine. De fiecare dată când sunt ispitită să schimb registrul și să folosesc o vorbire usturătoare, când sunt supărată, obosită sau plictisită, îmi aduc aminte de cele șapte lecții pe care am început să le învăț în ziua aceea, în autobuzul din Geneva.

1. Nu presupuneți. Eu am presupus că, din moment ce nu mă aflam în Statele Unite, nimeni nu înțe-

legea engleza. Din nefericire, limba a acționat mai repede decât mintea. Nu m-am gândit destul de mult să-mi dau seama că, fiind într-un oraș cosmopolit, erau mari șanse ca mulți oameni să înțeleagă ceea ce spun.

De asemenea, niciodată nu este avantajos să presupunem că nimeni nu ne ascultă. Este foarte posibil să fim ascultați, iar o vorbire necugetată ar putea să stânjenească sau să întristeze pe cineva.

2. Gândiți-vă mai întâi la lucrurile bune. Ca profesoară, uneori îmi dau seama că sunt nerăbdătoare când un elev cere explicații – pentru a suta oară. Sunt ispitită să-i spun câteva cuvinte usturătoare sau să repet întrebarea care ne vine totdeauna în minte atunci când suntem dezamăgiți: „N-ai fost atent?”

Dar atunci îmi aduc aminte cât de adânc rănesc cuvintele, dacă sunt spuse altfel decât cu iubire. Încerc să stau și să mă gândesc la un lucru frumos despre persoana respectivă. Ar putea fi ceva simplu, de exemplu: „Ce ochi frumoși are!” Este greu să spunem cuvinte umilitoare unei persoane pe care tocmai am admirat-o.

3. Formați-vă un obicei bun. Este așa de ușor să criticăm! E „distractiv”. În anturajul potrivit, e cât se poate de amuzant să te uiți la trecători și să vezi cine poate să spună cel mai amuzant lucru despre ei.

„Nu l-a informat nimeni că poliesterul a dispărut o dată cu dinozaurii?” Sau: „Dacă ar face douăzeci de ore de exerciții fizice pe săptămână, ar putea să-i mai scadă burtica.” Acest mod de a face să treacă timpul ar putea fi amuzant, dar este și distractiv. În felul acesta, în mintea mea, asasinez oamenii pe la spate.

De asemenea, am ajuns să înțeleg că acest mod de a mă distra este periculos, pentru că mă împiedică să am, de la început, o impresie bună despre alții. Recent, cu ocazia unor cursuri de instruire pentru profesori, am ajuns devreme și m-am așezat în partea din spate a sălii. În timp ce răsfoiam o revistă, am observat o femeie care a intrat și a făcut o ceașcă de cafea. *Arată ca o broască*, mi-am spus în gând. Douăzeci de minute mai târziu, când a început conferința, am fost surprinsă văzând că această femeie merge în față și începe să conducă întâlnirea.

Impresia negativă de la început despre acea persoană m-a însoțit tot restul zilei. Este inutil să mai

spun că n-am învățat mare lucru.

Dumnezeu nu ne cheamă să fim doar ascultători ai Cuvântului, ci și împlinitori (vezi Iacov 1,2). Un lucru pe care putem să-l *facem* pentru Dumnezeu este să ne formăm obiceiuri bune – de exemplu, obiceiul de a-i aprecia pe alții în mintea noastră, în loc să-i disprețuim.

Desigur, nu e ușor să ne formăm obiceiuri bune. Eu sunt expert în gânduri rele, chiar despre membrii familiei. În clipa în care o văd pe mama soacră, mintea îmi este furată de lucrurile pe care ea le face altfel decât le fac eu. Uneori, atunci când își întinde brațele să mă îmbrățișeze, nu sunt pregătită să o îmbrățișez și eu. Sunt concentrată încă asupra listei mele cu lucruri negative.

Vreau să fac un efort conștient să cultiv gânduri bune, de apreciere față de alții. Mama soacră este o femeie care face economie. Copiii mei și cu mine suntem avantajati datorită ei. Copiii mei pot să învețe spaniola de la cineva pentru care spaniola este limba maternă. Eu am pe cineva la care pot apela fără rezervă să-i supravegheze pe copii. Domnul Isus spune: „Din prisosul inimii vorbește gura” (Luca 6,45).

Atunci când mă rog să fiu în stare să văd binele din inima și din motivele altora, Dumnezeu mă ajută să-mi formez obiceiul de a gândi lucruri bune despre ei.

4. Recunoașteți faptul că limba poate fi o armă foarte ucigătoare. „Ești o profesoară oribilă și fiul meu nu învață nimic la orele tale.” Stăteam de vorbă cu un părinte mândru, care agita în fața mea carnetul de note al fiului său. El a continuat: „Primul lucru pe care îl voi face mâine dimineață va fi să vorbesc cu directorul și cel mai târziu după-amiază vei fi suspendată ca profesoară”.

Consternarea mea creștea și priveam în sus ca să nu-mi curgă lacrimile. „Ești incompetentă, stupidă și nepricepută. Fiul meu este elev bun și tu i-ai dat notă proastă.”

Am vrut să țin și eu la el, dar m-am temut ca nu cumva să-mi pierd controlul. Vroiam să-i spun acelui om că fiul lui copiază, minte și că a furat un exemplar cu întrebările pentru examenul final. Vroiam să-i răspund cu aceeași monedă și să-i spun că nu poate fi decât un părinte stupid și incapabil, din moment ce are un fiu atât de ticălos. În loc de aceasta, am înălțat o rugăciune scurtă, am zămbit și i-am spus: „Puteți să mergeți și să cereți să stați de vorbă cu directorul. Bună ziua”. M-am întors, am intrat în biroul meu și m-am reținut până când a trântit ușa; apoi am izbucnit în lacrimi. De atunci, am cea mai mare atenție la ce spun și la felul în care o spun. Acum știu cum e să te simți secerat de gloanțele unui asasin care își folosește ca armă cuvintele.

5. Numărați până la 10 – sau până la 100. Odată, la sfârșitul unei zile pline de încordare la serviciu, soțul meu m-a întâmpinat, în loc de salut, cu o observație legată de ordinea din casă. Eu nu sunt o gospodină celebră, dar fac tot ce pot să-mi păstrez casa curată și aranjată. Afirmația lui m-a iritat. I-am spus că eu am făcut mult mai mult decât a făcut el ca să păstrez casa curată și l-am întrebat când a fost ultima dată când a făcut el curățenie în baie.

După două ore de schimburi de cuvinte nu tocmai politicoase, după un acces de supărare și după ce am acceptat, dezgustată, să încheiem cearta, mi-am dat seama că supărarea lui avea un motiv întemeiat. Eu am un obicei rău – folosesc lucruri și nu le mai pun la locul lor. Casa noastră era curată; numai că nu era aranjată. Acum, eu învăț să pun lucrurile la locul lor, după ce le folosesc; iar soțul meu învață să facă curățenie în baie.

La scurt timp după aceea, am recitat textul din Iacov 1,19 și m-am gândit că este necesar să-l aplic la viața mea. „Știți bine lucrul acesta, prea iubiții mei frați! Orice om să

fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie.”

Vă vine să credeți că acum, uneori, soțul meu crede că răspund cu prea mare *întârziere*? Dar deseori trebuie să număr până la 100 (nu doar până la 10) și să analizez ce a spus el, ca să nu-mi pierd calmul și să ripostez.

6. Căutați să înțelegeți realitatea. Eu credeam că îmi stăpânesc limba destul de bine, când s-a produs un alt eveniment penibil. Sora uncea dintre prietenele mele primise un ceas de mână de la prietenul ei, la sfârșitul anului. Pentru unii adventiști, un ceas de mână este echivalent cu un inel de logodnă. M-am grăbit să-i spun unei alte prietene despre cadoul acesta. Nu peste mult timp, întreaga biserică era convinsă că tânăra aceea este logodită.

Limba mea nestăpânită mă băga-se iarăși în bucluc. De data aceasta, o tânăra foarte supărată dorea să știe cine le-a spus tuturor că ea este logodită. (Ea dorea să fie logodită și a fost întristată pentru că toți credeau că este, când, de fapt, nu era.) A trebuit să recunosc că, după toate probabilitățile, zvonul acesta pornise de la mine. Nu intenționasem să-l lansez, dar, din dorința de a fi prima persoană care transmite vestea cea bună, nu mi-am ținut limba în frâu.

În Iacov 1,26 ni se spune: „Dacă crede cineva că este religios, și nu-și înfrânează limba, ci își înșală inima, religiunea unui astfel de om este zadarnică”. Această declarație a avut un efect puternic asupra mea. Apostolul Iacov spunea că, oricât de amabilă sunt eu față de oameni, religia mea nu înseamnă nimic dacă nu pot să mă rețin să răspândesc zvonuri. Analogia este, de asemenea, logică. Un cal sălbatic nu face bine nimănui. Trebuie mai întâi să fie dresat și ținut în frâu, ca să poată ajuta la ceva.

7. Faceți din Psalmul 19,14 rugăciunea dv. în fiecare dimineață.

„Primește cu bunăvoință cuvintele gurii mele și cugetele inimii mele, Doamne.” Ați putea să scrieți versetul acesta și să-l puneți în diferite locuri din casă, la vedere. Eu l-am

Comitetul Anual al Diviziunii Euro-Africa

68 de delegați au participat, între 7 și 10 noiembrie, la ultima ședință a Comitetului Executiv al Diviziunii Euro-Africa, într-o localitate elvețiană nu departe de Lausanne.¹

La deschidere, fratele Ulrich Frikart, președintele diviziunii, a pornit de la ideea de timp și, după ce i-a subliniat caracterul relativ și fugitiv, s-a oprit pentru o clipă asupra relației care există în interiorul nostru între trecut, prezent și viitor. În mentalitatea contemporanilor noștri, este o tendință generală de a așeza, într-un mod prea rigid, prezentul și viitorul pe ceea ce reprezintă situațiile trecute. Mai puțină atenție se acordă oamenilor care au construit istoria și se zăbovește mai mult asupra urmelor vizibile ale trecerii lor prin timp. Ceea ce găsim astfel în istorie sunt evenimente și situații. Oamenii, obiectivele și motivația lor trec pe un plan secundar. Capcana determinismului închide victimele erorilor și ale unor greșeli tragice în carapacea trecutului lor.

Din contră, descoperirea biblică ne învață că Dumnezeu schimbă ordinea lucrurilor. În ochii Săi, ceea ce contează este viitorul nostru. Ceea ce are cel mai mare preț este devenirea omului, nu trecutul său. Dumnezeu este Cel ce vine, Cel care dă un sens prezentului și luminează cu privire la viitor. El este Cel care ne eliberează de poverile trecutului. La ce înălțime spirituală s-ar afla comunitățile noastre, dacă ne-am privi unii pe alții în același fel!

„În Hristos, sunteți o făptură nouă!” Acesta este mesajul pozitiv pe care

fiecare dintre noi trebuie să fim gata să-l oferim celor care ne înconjoară. Într-un fel, atunci când trăim experiența apropiatei reveniri a Domnului Hristos, anticipăm Împărăția Sa și experiența vie a mântuirii.

Ca în fiecare an, agenda de lucru a comitetului a fost destul de încărcată. Din nou evanghelizarea a fost în miezul discuțiilor. Mărturia creștină a ocupat o bună parte din timpul acestor zile cu prezentările directorilor departamentali și ale celor care poartă răspunderea unor organizații care pun noutățile tehnice în slujba Evangheliei.

Frații Brad Thorp, directorul AGCN (Agenția Adventistă pentru Comunicații Globale), Bert Smit, directorul AWR (Radio Adventist Mondial) Europa și Gabriel Maurer, secretarul Asociației Pastorale, au prezentat rezultatele acțiunilor care au fost întreprinse prin aceste mijloace noi, cum sunt programele evanghelice transmise prin satelit sau transmisia programelor de radio, de asemenea, prin satelit. Perspective deosebit de interesante au stârnit interesul reprezentanților diferitelor uniuni. Atenția nu se concentrează atât de mult asupra problemelor de natură tehnică pe care trebuie să le rezolvăm, ci mai ales asupra găsirii celor mai bune metode de valorificare comună a unor asemenea proiecte de evanghelizare care beneficiază de instrumente atât de puternice. Sarcina noastră este să le integrăm în strategii care includ toate formele de mărturie, fie individuale, fie colective.

Delegații nu au putut să asculte fără emoție raportul prezentat de fratele Erich Amelung. Aceasta a fost ultima sa participare la un comitet anual din cariera sa administrativă în biserică. Chemat la funcția de trezorier al diviziunii în urmă cu 29 de ani, fratele Amelung se pregătește să iasă la pensie la următoarea sesiune a Conferinței Generale, în vara anului 2000.

Un alt aspect important a fost consensul exprimat de comitet cu privire la noile declarații oficiale ale bisericii, declarații deja votate de Consiliul Anual al Conferinței Generale. Cele patru subiecte vizate sunt semnificația anului 2000, atitudinea față de minoritățile religioase, conduita în chestiuni de control al nașterilor și poziția față de homosexualitate. Alimentațiile modificate genetic constituie un alt subiect de studiu pentru viitor. Aceste declarații urmează să fie publicate în revistele bisericii și să fie puse la dispoziția presei.

A fost stabilit un plan de cooperare între departamentul medical, cel de tineret și cel de educație pentru a promova, în diferitele uniuni programe cu privire la dependența de alcool și de droguri.

Comitetul a apreciat participarea la lucrările sale a reprezentanților Conferinței Generale – fratele Ralph Thompson, secretar, fratele Steven Rose, trezorier asistent, și fratele Alfred McClure, președintele Diviziunii America de Nord.

Un moment deosebit al întâlnirii a constat într-o ocazie specială în onoarea fratelui Erich Amelung și a familiei sale, la aniversarea a 50 de ani de slujire în biserică adventistă. Peste o sută de persoane au participat la acest moment încărcat de emoții deosebite și de recunoștință față de Dumnezeu.

Maurice Verfaillie, director pentru comunicații, Diviziunea Euro-Africa

Notă. Fratele Erich Amelung, de naționalitate germană, s-a născut în anul 1932. A lucrat între 1949 și 1970 la Fabrica (adventistă) de alimente dietetice De-Vau-Ge, fiind mai întâi contabil, apoi manager. În 1970, fratele Amelung a preluat funcția de trezorier al Diviziunii Euro-Africa, pe care o îndeplinește și în prezent. Mărturia dată de soția sa, Margarete, este foarte elocventă: „Toate acțiunile sale sunt unite de un fir de aur; să decidă și să acționeze în conformitate cu principiile spirituale ale Evangheliei”.

¹ În afară de cei doi membri ai comitetului (președintele uniunii și fratele Sorin Săndulache, ca membru laic), din țara noastră a participat, ca invitat, fratele Sabinel Bancu, președintele Conferinței Oltenia. – Redactorul

Comitetul Anual al Uniunii Române

În ziua de 25 noiembrie, în campusul Institutului Teologic de la Cernica, s-a desfășurat ședința Comitetului Executiv al Uniunii, numită de obicei Comitet de Buget sau Comitet Anual. Alături de președinții celor șase conferințe, membrii comitetului local al uniunii și directorii de instituții, s-au aflat pastori și membri laici care întregesc forul de conducere al uniunii. Din partea diviziunii au participat frații Carlos Puyol, secretar, și Jean-Luc Lezeau, trezorier asociat, care au adus salutări din partea celorlalți conducători ai diviziunii. Fratele Puyol a declarat că întotdeauna participarea la asemenea ocazii în uniunea noastră îi produce bucurie și speranță, pentru că în multe privințe biserica din țara noastră este un model de inițiativă și angajament pentru bisericile din celelalte țări europene.

În ziua precedentă avuseseră loc ședințele consiliilor de conducere ale instituțiilor bisericii: Institutul Teologic, Editura Viață și Sănătate, Radio Vocea Speranței și ADRA.

Raportul președintelui punctează câteva dintre evenimentele majore ale acestui an de neuitat și lansează o chemare către întreaga biserică și către conducători la asumarea unei răspunderi speciale pentru cei care au intrat în biserică și care trebuie să fie sprijiniți în mod sistematic și cu iubire pentru a se maturiza și a deveni membri sănătoși, rezistenți și activi ai bisericii. Ellen White sintetizează această răspundere în cuvintele: „Asigurați-vă că toți au o înțelegere rațională a adevărului, că sunt întemeiați în credință și că sunt preocupați de orice ramură a lucrării” (*Evangelism*, pag. 338).

Raportul arată și importanța pe care trebuie să o capete în viitor angajarea țării noastre în misiunea externă, în domeniul umanitar-medical, ca și în cel evanghelistic. Tinerii care au fost deschizătorii de drum ai noului val de misionari au creat o impresie excelentă și potențialul cu care ne-a binecuvântat Dumnezeu trebuie să fie valorificat cât mai bine.

Raportul secretarului arată că, la 30 septembrie 1999, avem un număr total de 73.679 de membri, după ce, în ultimele 12 luni, au intrat în biserică 4889 de noi membri. Numărul total de angajați în întreaga uniune (pastori în diferite etape ale formării profesionale, lucrători biblici și personal de birou) este de 390.

Fiecare departament al lucrării a prezentat un scurt raport al activităților curente (rapoartele anuale și generale vor fi prezentate cu ocazia adunării generale a uniunii, programate pentru 26-29 aprilie 2000) și proiectele majore pentru anul următor.

Situația îngrijorătoare produsă de proiectul de lege a cultelor care a fost înaintat de guvern către parlament a fost discutată și s-a hotărât ca biserica noastră să ceară în mod oficial guvernului să retragă proiectul de lege care conține încălcări serioase ale libertății de conștiință și de religie, așa cum este exprimată în Constituție și în legislația internațională.

Adrian Bocăneanu, președintele Uniunii Române

Reprogramarea Festivalului de Creație și Interpretare

Departamentul Tineret al Uniunii îi anunță pe această cale pe toți cei înscriși la Festivalul de Creație și Interpretare (Brașov, 29-31 octombrie) că, datorită manifestărilor publice extrem de numeroase din această toamnă și numărului relativ redus de înscrieri sosite pe adresa noastră, Consiliul de Tineret a decis reprogramarea actualei ediții pentru luna mai, anul 2000.

Totodată, dorim să îi informăm pe candidații care s-au anunțat deja că opțiunile exprimate rămân în continuare valabile și că pe adresa lor a fost expediată o scrisoare de informare, cu privire la modul de primire a invitației propriu-zise. De asemenea, orice modificare intervenită va fi anunțată în timp util, în vederea efectuării pregătirilor necesare.

Pentru informații suplimentare, nu ezitați să contactați Departamentul Tineret al Uniunii Române tel. (01) 312 92 53, fax (01) 312 92 55, e-mail bui@fx.ro.

Corina Lupu, secretară, Departamentul Tineret al Uniunii

Un premiu excepțional

Cu mai multe luni în urmă, Asociația Pastorală a Conferinței Generale a inițiat un concurs de desen și compoziții literare, deschis copiilor de pastori din lumea întreagă. Primul premiu, la fiecare categorie, constă în participarea gratuită la Consiliul Pastoral care se va desfășura înainte de sesiunea Conferinței Generale de la Toronto, din vara anului 2000. De premiu beneficiază copilul câștigător și părinții acestuia.

Unul dintre aceste premii a fost câștigat de un copil din România, Timotei Nagy, fiul pastorului Karoly Nagy, din Tg. Mureș.

Ceilalți participanți din România au primit, de asemenea, o mențiune și un mic dar.

Cu această ocazie, fratele Ulrich Frikart, președintele Diviziunii Euro-Africa, i-a trimis lui Timotei Nagy următoarea scrisoare:

„Stimate prietene,

Asociația Pastorală a Conferinței Generale ne-a informat că ai câștigat concursul organizat de revista *Ministry* pentru copii de pastori. În numele angajaților de la Diviziunea Euro-Africa, doresc să-ți transmit cele mai calde felicitări ale noastre. Suntem mândri pentru că avem un câștigător în Diviziunea noastră și mai ales pe cineva care vine din România. Domnul să reverse bogate binecuvântări asupra ta și asupra familiei tale.

Cu toată stima, fratele și prietenul tău,
Ulrich Frikart”.

Articolele care atrag atenția și dau o culoare specială acestui număr au ca subiect general Sabatul. Cititorii care urmăresc în mod atent dezbaterile curente din lumea creștină cu privire la Sabat vor găsi în articolul scris de dr. Samuele Bacchiocchi documente și argumente importante. Cei care simt nevoia să-și adâncească înțelegerea și trăirea Sabatului au rămas mai mult asupra articolului „Sabatul, un timp pentru vindecare”. Cu toții trebuie să fim pregătiți pentru a face față celor mai dificile discuții cu privire la adevăratul Sabat. Dar în același timp recunoaștem faptul că biruința cu privire la Sabat nu va consta în argumente, ci într-o experiență personală și colectivă care, prin harul lui Dumnezeu, împlinește scopul mântuitor al Sabatului și ne pune într-o legătură vitală cu Domnul Sabatului.

Reportajul despre o biserică evanghelică pe care Domnul a condus-o, printr-o experiență foarte mișcătoare, la păzirea Sabatului, aduce atât de multă speranță și este o chemare la mărturie curajoasă.

Din numărul următor, vă dezvălui un mic secret: veți găsi descrierea unei experiențe neobișnuite trăite de comunitatea Popa Tatu din București, o experiență care a dus la salvarea incredibilă a vieții unui tânăr prin puterea rugăciunilor unite, prin eforturile pline de sacrificii ale multora și prin intervenția miraculoasă a lui Dumnezeu.